

V srdci mi zraje synodalita

Anežka Pavlišová
diecézní
synodální tým

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze
6/2026 / ročník XXXVI / 39 Kč

9 Diecéze má dva novokněže	13 Intronizace královéhradeckých biskupů
11 Svátost svěcení	28 Hospicové hnutí se zrodilo v naší diecézi

Královéhradecké diecézní centrum pro seniory
srdečně zve na **jubilejní**

20. diecézní setkání seniorů

Čtvrtek 18. 6. 2026 v Hradci Králové

Program:

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

- 9:00 – 9:45 Modlitba tancem: vede Hedvika Pospíšilová
- 10:00 – 10:45 Slavnostní bohoslužba:
celebruje Mons. Jan Vokál, královéhradecký biskup
Zúčastní se také děti z hradecké Církevní základní školy.

Nové Adalbertinum – Velký sál

- 11:15 – 12:15 Beseda s Robertem Zárubou,
sportovním komentátorem, režisérem
a vysokoškolským pedagogem
- 12:15 – 13:30 Přestávka: občerstvení, sdílení,
informace z Diecézního centra pro seniory
- 13:30 – 14:30 Beseda s Jaroslavou Kretschmerovou,
herečkou a členkou divadla Studio Ypsilon
- 14:30 – 15:00 Přestávka s malým občerstvením
- 15:00 – 15:45 Koncert zpěvačky Petry Janů
- 15:45 – 16:00 Slosování o ceny, závěr

Děkujeme za finanční podporu Magistrátu města Hradec Králové.

Informace a přihlášky

Hlaste se jednoduše a rychle prostřednictvím online přihlášky na
www.simeon.cz/prihlaska nebo na níže uvedených kontaktech.

- Biskupství královéhradecké
Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
- tel.: 495 063 661
- mobil: 737 215 328, 734 435 360

- e-mail: dcsc@bihk.cz,
cepelkova@bihk.cz
(koordinátorka)
- web: www.simeon.cz

Partneři

karmelitánské
nakladatelství

Katolický týdeník

Hradec
Králové

Adalbert

Papežská misijní díla

CESTOVNÍ KANCELAR

simeon.cz

Online přihláška

Zaměříte tento QR kód
mobilem a dostanete se
přímo na online přihlášku.

**Uzávěrka doručení
přihlášek**

■ 16. 6. 2026 12:00

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
K synodalitě máme
v rodině nakročeno
Anežka Pavlišová
- 9 **fotoreportáž**
Diecéze má dva novokněze
- 11 **duchovní služba**
Svátost svěcení
- 13 **seriál**
Intronizace
královéhradeckých biskupů
- 17 **pastorace**
- 23 **hospicové hnutí**
Hospicové hnutí
se zrodilo v naší diecézi
- 28 **povídka na pokračování**
V modrém kabátu
- 30 **Papežská misijní díla**
Pomoc papežských misii
v Zimbabwe
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník.

Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35/44,
500 03 Hradec Králové.

Adresa redakce:
Tiskové odd., Velké nám. 35/44,
500 03 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

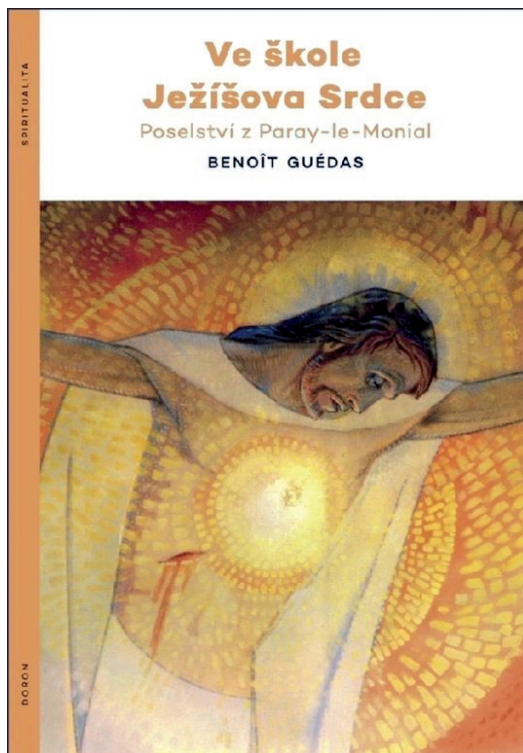
Sazba: Ondřej Štulc
Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.
Roční předplatné: 429 Kč.
Bank. spojení: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

Redakce Adalbertu si vyhrazuje právo
na krácení příspěvků nebo nevydání
příspěvků doručených redakci.

ISSN 2570-7531

Ve škole Ježíšova Srdce

Červen bývá měsícem bilancování. Končí školní rok, děti přinášejí vysvědčení, zahrady dozrávají a člověk si více všimá toho, co během roku zasel a co skutečně vyrostlo. V církevní tradici je však červen také měsícem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Možná právě proto je to čas, kdy se máme ptát nejen na výsledky své práce, ale především na stav svého srdce.

Papež František v encyklice *Dilexiti nos*, která se věnuje tématu úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, připomíná, že křesťanství není jen soubor pouček ani výkon náboženských povinností. Křesťanství je především odpovědí na lásku Krista, který „si nás zamiloval“. Vždyť slovo křesťan v sobě nese poznání, komu patříme, jsme Kristovi – Kristovci. Ježíšo-

vo Srdce není zbožný obraz minulosti, ale živý pramen, z něhož může člověk čerpat i dnes. V době, která je plná hluku, výkonu a rychlých soudů, zve Kristovo Srdce k tichu, blízkosti a milosrdenství.

Další titul, který se věnuje tomuto tématu, je kniha *Ve škole Ježíšova Srdce*. Připomíná poselství z Paray-le-Monial, kde Ježíš svěřil svaté Markétě Marii Alacoque své přání, aby lidé poznali, jak moc je miluje. Nejde přitom o sentimentalitu. Škola Ježíšova Srdce je školou věrnosti, trpělivosti a služby. Je to škola, ve které se člověk učí dívat na druhé ne podle užitku či sympatií, ale očima Kristovy lásky.

Právě červen nám může pomoci znovu objevit, že víra začíná u srdce. Ne u emocí, které přicházejí a odcházejí, ale u vnitřního středu člověka, kde se rodí rozhodnutí, důvěra a vztah. Ježíšovo Srdce nás učí nebát se citlivosti ani soucitu. Učí nás, že síla křesťana nespočívá v tvrdosti, ale v schopnosti milovat i tam, kde to něco stojí.

Když se díváme na svět kolem sebe, snadno podlehneme dojmu, že laskavost je slabostí a dobro prohrává. Přesto právě svědci Kristova Srdce v dějinách ukazují opak. Lidé, kteří čerpali z Kristovy blízkosti, dokázali proměňovat rodiny, farnosti i celé společnosti. Ne velkými gesty, ale každodenní věrností.

Možná je tedy červen pozváním vrátit se do této školy. Usednout znovu vedle Ježíše a učit se od Jeho Srdce tichosti, pokoře a odvaze milovat. Nejde o jednorázovou pobožnost, ale o cestu, která proměňuje způsob, jak mluvíme, jak nasloucháme, jak odpouštíme i jak neseme starosti všedních dnů.

Ať je letošní červen pro každého z nás časem, kdy se nenecháme pohltit jen únavou z končícího roku, ale znovu objevíme pramen, který dává životu pokoj a směr. Ve škole Ježíšova Srdce totiž člověk nezískává pouze vědomosti o Bohu. Učí se milovat spolu s Ním.

P. Dmytro Romanovský

K synodalitě máme v rodině nakročeno

Dcera polistopadového politika Josefa Luxe jde životní cestou, ze které by měl jistě její otec radost. **Anežka Pavlišová** je čínorodá žena formulující jasně své názory a postřehy. Bylo jen otázkou času, kdy se objeví na titulní straně Adalbertu.

„Jste ženou angažovanou v mnoha oblastech, politiku nevyjímaje. Proč jste se rozhodla vstoupit i do politiky?“

Místní sdružení KDU-ČSL mě jednoho dne oslovilo a mně to přišlo jako dobrý nápad. Ne, teď vážně. Myslím, že to dlouho zrál. Jsem člověk, který se zajímá o své okolí a má chuť posouvat věci směrem dopředu. Při mateřské dovolené jsem s partou maminek založila v Chocni Mateřské centrum Kamínek a 10 let jsme se podílela na jeho vedení. Že bych se angažovala i v komunální politice, jsem si nikdy nedovedla představit. Postupně jsem ale i tuhle cestu vnímala jako správnou. Dnes jsem již skoro 4 roky v zastupitelstvu města Chocně a práce mě baví, dává mi smysl.

„Co je vaší prioritou v této oblasti?“

V zastupitelstvu se věnuji tématům podpory dostupného bydlení, oblasti školství a rozvoji energetiky. V každém tématu se snažím hlídat linku dobré analýzy, na kterou pak nasedá konstruktivní opatření. Komunální politiku vnímám jako spolupráci s aktivními lidmi. Myslím, že je velmi důležité vytvářet prostor pro setkávání, vidět tak opravdové potřeby lidí, být jim nablízku. Každý rok s místní organizací KDU-ČSL v Chocni pořádáme 4 akce pro veřejnost.

„Jste věřící žena. Vnášíte do své politické práce křesťanské hodnoty, dá se jimi prorazit?“

Komunální politiku se snažím dělat autenticky. To znamená, že do ní vnáším svůj osobní pohled, svůj způsob jednání a myšlení, které bylo kultivováno v rodině s křesťanskými hodnotami. Troufnu si říct, že jsou mou součástí a vnímám to jako dar. Jestli se dá něčím prorazit, je to určité poctivá práce, připravenost v tématech a diplomacie. Křesťanské hodnoty jsou pro dnešní svět přitažlivé, nesou srozumitelnost a bezpečí.

„Synodalita pro mě znamená cestu významnosti. Je to uzdravující způsob, jak kráčet společně v Duchu Svatém dál. Ze svého okolí vnímám spíše nepochopení, o co v synodalitě jde. Někdo se jí cítí ohrožen, protože ji vnímá právě hlavně jako nositele změn. Ale tak to není.“

„Zažila jste třeba napjatou situaci, kdy jste tuto chvíli dokázala zkrotit křesťanským názorem, příkladem, zkušeností?“

Napjaté situace jsem určitě zažila. Zkrotit se je podařilo spíše vědomě zvolenými

technikami jednání a nebo tichem – někdy je méně více. A musím přiznat, že před náročným jednáním vysílám střelnou modlitbu. Jinak ale často zažívám i totální odzbrojení, na které nenacházím slov.

„Politika státu je o budoucnosti, stejně jako synodalita církve. Vidíte v tom podobnosti?“

Podobnost vidím v procesech obou těchto témat. Jak u politiky, tak u synodality je třeba velká vnímavost a naslouchání. Je potřeba vidět druhé kolem sebe a naslouchat jejich názorům, postojům. V první fázi je u obou důležité věnovat jistý čas zjišťování stavu věci. V druhé fázi je třeba jít dál, zvolit směr. V politice směr určí demokraticky zvolený zástupce, v synodalitě Duch Svatý, pokud mu dáme šanci. Aby naše budoucnost dopadla dobře, je třeba si správně zvolit. Jak v politice, tak v synodalitě.

„My v církvi máme však výhodu, že Duch Svatý vane stále jedním směrem oproti politice, kde často kam vítr tam pláští. Nebo to vidíte jinak?“

Pokud přijmeme paralelu církve nechávající se vést Duchem Svatým a politiky, kterou vytvářejí politici usilující o veřejné blaho – tedy naslouchající a vnímající potřeby všech, pak si stále myslím, že podobnost je veliká. Ale takový svět není – rozumím ... ale mohl by být. Politika určitě potřebuje mnohem více

☛ Anežka Pavlišová na pracovním jednání v MAS Holicko, o.p.s.

☛ Každoročně 17. listopadu sází v Chocni strom Svobody a demokracie, naposledy věnovaný sv. Janu Pavlovi II.; na fotografii s Marií Krškovou, Markem Výborným a Janem Grulichem

aktivních lidí, kteří nejdou za vlastním prospěchem, ale vnímají politiku jako službu druhým. Možná by to mohla být výzva pro čtenáře...

77 Stala jste se členkou diecézního synodálního týmu. Co vás k tomu vedlo?

Byl to jednoduchý telefonát. Jednoho podzimního odpoledne mi zavolal generální vikář Jan Paseka a říkal, že mě pan biskup Prokop Brož navrhl jako člena do synodálního týmu. Ještě nikdy v životě se mi nestalo, že by mě biskup povolal, na to je jen jediná odpověď. Tady jsem. Už od začátku Synody o synodalitě v srdci cítím povolání. Když se u nás ve farnosti v roce 2021 v ohláškách objevila výzva, zda by byl někdo ochoten aktivně se zapojit, vnímala jsem silné vnitřní hnutí. Byť jsem vlastně nevěděla, co mě čeká, jasně jsem cítila, že tato cesta je pro mě. Tady jsem. Odvážně bych si troufla říct, že to bylo vanutí Ducha Svatého. Právě jeho přítomnost je v synodálním procesu zásadní. Vnímání a rozlišování, kde zaznívá Duch Svatý, je v celém procesu klíčové. Nepřestane mě nikdy překvapovat, kam až nás vede. A jít s důvěrou po cestě, kterou nám ukazuje, je vlastně neuvěřitelné dobrodružství.

77 Biskup Prokop nedávno při on-line diecézním synodálním setkání řekl, že

synodalita není záležitostí jen naší generace, protože už sám Bůh zdomácněl mezi námi a Slovo se stalo Tělem, aby mezi námi přebývalo. I Bůh se tedy učí být mezi lidmi doma. Když si představíme, že synodální proces trvá již více než 2000 let a kde se teprve nacházíme... Máme šanci tam dojít? A co asi bude tím cílem?

Ano, synodální proces není nic nového, je s námi více než 2000 let. A přeci u nás ještě zcela nezdomácněl. Je to proces a jako takový nikdy nebude hotový. V současnosti máme nespornou výhodu, že byl tento proces vyneseno na světlo pro každého z nás. V posledních letech jsme byli papežem Františkem vyzváni, abychom ho zakusili a abychom se mu učili, jak kněží, biskupové, tak i laici. To, kde se právě nacházíme, je dobře popsáno v Závěrečném dokumentu Synody o synodalitě. Zde je i jasný návod, co a jak bychom měli dělat. A jestli máme šanci? Určitě. Jako náš společný cíl vidím církev společně putující dějinami.

77 Jedna věc je, synodálně působit na platformě diecéze. Ale jak synodální cesta působí ve vašem srdci a třeba ve vaší rodině?

V mém srdci synodalita postupně zraje, je to způsob života, kterému je třeba se

neustále učit. V současnosti se mi často vrací na mysl obsah 4. kapitoly Závěrečného dokumentu o výměně darů. Jsme zváni ke konverzi vztahů, jsme zváni k novému pohledu na naše vztahy. Vpustit světlo do našich běžných životů. Na vztahy ve svém okolí se tedy snažím dívat nově, v kontextu výměny darů. Každý, koho potkám, mě může nějakým novým způsobem obohatit. Někdy je těžké mít v sobě otevřenost pro obohacení. Některé vztahy kolem mě jsou těžké a i ty se snažím vnímat jinou optikou, optikou Ducha svatého. Nedaří se to vždy, ale je pro mě povzbuzením to zkoušet stále znovu. V rodině o synodalitě hodně hovořím s manželem Pavlem a společně hledáme, jak být součástí církve putující ve společenství. Pro náš svatební den jsme si vybrali Matoušovo evangelium, kde se píše: vy jste sůl země a světlo světa. O to se snažíme celý náš společný život – tak si troufnu říct, že k synodalitě máme nakročeno v rodině od počátku. Ale děti by vám to slovo nevysvětlily.

77 Máte pocit z lidí ve vašem okolí, že se synodální cestou chtějí zabývat, že jim jde o změny nebo už rezignovali, chtějí mít hlavně svůj klid?

Dovolím si tu otázku posunout do trochu jiné polohy. Mnohem důležitější podle mě je, zda si uvědomujeme, že my všichni jsme součástí církve. Každý z nás je

Se členy diecézního synodálního týmu a s biskupy Janem a Prokopem

S manželem Pavlem a přítelem Vítkem Ludvíkem Grundmanem OP, Velehrad

součástí církve a pakliže máme nějaké bolesti, společně je neseme, jsme za ně zodpovědní a je na nás, jak je proměníme. Pokud si toto uvědomujeme a přijímáme za tento stav odpovědnost, pak již nastupujeme na synodální cestu a společně hledáme a rozlišujeme, jak touto cestou jít. Synodalita pro mě neznámá změna. Synodalita pro mě znamená cestu vnímavosti. Je to uzdravující způsob, jak kráčet společně v Duchu Svatém dál. Ze svého okolí vnímám spíše nepochopení, o co v synodalitě jde. Někdo se jí cítí ohrožen, protože ji vnímá právě hlavně jako nositele změn. Ale tak to není. Ve svém okolí vnímám i únavu a jistou frustraci, že synodalita klade další nárok na naši aktivitu. Ale tak to není. Ten, kdo chce klid, chce vlastně zažívat církev přijímající, tedy církev synodální. A tomu je třeba se stále učit.

Co vás osobně přesvědčuje věnovat synodalitě energii a víru, že se věci pohybují správným směrem?

Jsou to především plody synodality v konkrétních zkušenostech. Vzpomenu konkrétní zkušenost, kdy jsme ve společenství nebyli v jednotě v určitém tématu, vnímali jsme nepochopení a každý zažíval jistou míru frustrace. Vyčlenili jsme si čas, kdy jsme se rozhodli využít synodální metodu a zakusit, jak Duch Svatý naši situaci promění. Na začátku jsme

si přečetli úryvek z evangelia a pomodlili se, pak každý z nás k tématu 3 minuty hovořil – tak, jak si to připravil, a zároveň se s otevřeným srdcem snažil naslouchat, jak promlouvají druzí. Po chvíli ticha, jsme opět hovořili o tom, co se nás dotklo. Myslím, že jsme zažili porozumění a byli jsme schopni do situace vnést větší světlo. Důležité pro nás bylo, že jsme se této metodě měli možnost v první fázi Synody o synodalitě naučit a nyní jsme ji „jen“ použili. Není to tedy víra, že se něco pohne, ale vlastně osvědčená metoda.

70 let jsme žili v naší zemi bez války, sice s komunismem za krkem, ale v míru. Jak svým dětem vysvětlujete současný světový chaos, ať již politický nebo církevní?

V rodině se snažíme s Pavlem vytvářet hlavně bezpečné prostředí. Každé dítě má jinou vnímavost k politice a k církevním strukturám. Debaty vedeme podle jejich zájmu. Myslím, že silně vnímají environmentální ohrožení, které naše společnost budoucím generacím zanechává ve stále horším stavu. Silně se naší rodiny dotkl začátek války na Ukrajině, kde jsme se s dětmi snažili společně pomáhat. Debaty o církevních strukturách nebo, jak píšete chaosu, vlastně nevedeme. Silný byl pro mě moment, kdy dcera připravovala v rámci občanské nauky prezentaci

pro své spolužáky o křesťanství. Svůj příspěvek pojala jako sexy upoutávku na akce pro mladé katolíky (setkání mládeže, DCŽM Vesmír) – myslím, že se jí to povedlo.

Co si představit pod pojmem sexy upoutávka?

To, co mladí hledají. Z prezentace čísel dobrá nálada, sympatičtí vrstevníci, nová přátelství, hudba, zábava, chvíle ztišení, hloubka, opravdovost.

Co je důležité si pro budoucnost uchovat?

Umět žít opravdové vztahy. Nebát se jich. Umět ze sebe něco vydat a umět přijímat. To bych nám a celé společnosti přála.

A kde vy berete energii a optimismus do příštích dní?

Ráda vyrazím do přírody, do hor, ráda cestuji. Když padnu do negativa, dáme si s Pavlem sklenku vína, on mě vyslechne, já se vypovídám a jedeme dál. Optimismus nacházím ve společenství. V roce 2019 jsme se v Chocni připojili s Pavlem do týmu tutorů v rámci projektu UP2ME. Provázíme skupinu teenagerů tématy, jako jsou vztahy, emoce, sexualita. V rámci těchto setkání zažívám velké

☛ S fokolarinským knězem Františkem Slavíčkem

☛ V Rakousku s dcerou Klárou a manželem Pavlem

obohacení a naději, že jsme na správné cestě. S ostatními tutoriály tvoříme společenství, kde se můžeme sdílet. Někdy to je ale i ztišení. Letos v únoru mě náš přítel dominikán Ludvík povzbudil a vyrazila jsem na pětidenní Ignaciánské exercicie do Kolínského kláštera. Byla to pro mě úplně nová zkušenost, ze které budu dlouho čerpat.

☛ Up2Me, v překladu „Je to na mně“, je kurz osobnostního rozvoje pro děti a mládež pod hlavičkou Hnutí fokoláre. Jste srdcem fokolarínka? Prožila jste v mládí také něco podobného, co vás do života zásadně ovlivnilo?

V mládí jsem prošla formací Hnutí fokoláre a určitě to ovlivnilo moji víru, moje vnímání společenství, církve. Jednou z hlavních myšlenek Hnutí fokoláre je *jednota*. Žít společenství s Ježíšem uprostřed a v podstatě stále usilovat o vzájemné vztahy optikou lásky. Přišlo mi fantastické prožívat svou víru s mladými GEN napříč celým světem. Vnímat naši pestrost, vzájemně se obohacovat sdílením zkušeností a vytvářet mosty, které spojují. Byla to silná zkušenost. Fokoláre je pro mě stále domovem a vzájemně se nosíme v srdci.

☛ Kdybyste měla vyslovit jedno synodální osobní přání, co by to bylo?

Je těžké vybrat jen jedno. Proto si dovolím hned tři. První je o *radosti*. Přála bych nám všem, abychom prožívali život s vnitřní radostí, abychom ji hledali. A když už ji najdeme, abychom si dovolili dát jí v našich životech co největší prostor. Druhé přání je o *odvaze*. Mějme odvahu opouštět to, co už nám neslouží a posouvajme kupředu to, co chceme uchovat. Nově v přístupu, pevně v hodnotách. A poslední je o *důvěře*. Na to všechno nejsme našťástí nikdy sami. Nechme se vést v důvěře Duchem Svatým! Synodalita je v *radosti, odvaze a důvěře*.

Pavel J. Sršeň

☛ Ze sportů má nejraději běžky, Rakousko

☛ S manželem v norském Lillehammeru

☛ Manželé Pavlišovi, České Švýcarsko

Diecéze má dva novokněze

Královéhradeckým biskupem Janem Vokálem byli v sobotu 9. 5. v katedrále Svatého Ducha na kněze vysvěceni **Tomáš Moučka** a **Jeroným Pelikovský**.

Světící biskup ve své promluvě ke svěcencům mimo jiné řekl: „Je to Bůh, kdo zve, je to Bůh, kdo zavolal Tomáše a Jeronýma, kdo je právě dnes vybízí, aby se vydali na novou cestu. Způsob, jakým to Bůh činí, stojí za zkoumání. Ale teprve až poté, kdy se s hlubokou úctou a vděčností skloníme před tímto darem a jako dar jej přijmeme. Přistupovat ke kněžství

jako k daru je třeba nejenom v tento slavnostní den, ale po celé období této životní služby.“ Z úst biskupa Jana Vokála také zaznělo, že právě z přístupu ke kněžství jako k daru, se rodí kněžská spiritualita, neboť od pokorného přijetí tohoto daru se zároveň odvíjí osobní a zvláště důvěrný, niterný vztah kněze ke Kristu. „Milý Tomáši, milý Jeronýme, jste voláni k tomu, abyste své kněžství postavili na tomto dobrém základu. Jste zváni nejen k obdržení

osobní výsady, ale abyste přijali dar - milost, a s ní odpovědně naložili. Jste zváni, aby se váš vztah k Bohu, jakožto dárci, proměnil. V okamžiku svěcení, v momentu proměnění vaší duše, vám Bůh propůjčuje zvláštní sílu, abyste mu mohli vždycky věrně dostát,“ kladl novokněžím na srdce jejich diecézní biskup Jan.

Pavel J. Sršeň)

Svátost svěcení

Bůh Otec poslal svého Syna Ježíše Krista, aby ukázal světu jeho lásku, a aby všechny lidi zachránil od hříchu a smrti. Ježíš sám poslal do světa dvanáct apoštolů a dal jim Ducha Svatého, aby hlásali evangelium, shromažďovali všechny národy, posvěcovali je a vedli. A protože toto poslání trvá a bude trvat až do konce věků, vyvolili si apoštolové nástupce a vkládáním rukou jim předali dar Ducha Svatého, který sami přijali od Krista.

Apoštolská posloupnost

Udělili jim tak svátost kněžství v celé plnosti. Takto se apoštolskou posloupností biskupů předává a udržuje toto prvotní poslání z pokolení na pokolení a dílo našeho Spasitele trvá až dodnes a stále roste. Nástupci apoštolů, biskupové, ustanovují své spolupracovníky, kněze, kteří jsou s nimi spojeni v kněžské službě a mají sloužit Božímu lidu, a jáhny, kteří nejsou svěceni ke kněžství, ale ke službě.

Při svátosti svěcení se biskup modlí nad mužem, kterého Bůh vyvolil k posvátné službě: prosí za seslání Ducha Svatého, a tuto modlitbu doprovázejí starobylým gestem vkládání rukou. A Bůh na modlitbu své církve odpovídá: dává Ducha Svatého, aby byl nově vysvěcený muž přičleněn ke sboru biskupů, kněží nebo jáhnů, a získal všechny potřebné dary pro svou službu.

Zaslechnout neodolatelné volání Boží

Toužit po kněžství je krásná věc; kněžství je navíc nikoli záležitostí našich vlastních nápadů, ale tajemného a neodolatelného volání Božího.

V případě zájmu je potřeba prostřednictvím svého faráře kontaktovat biskupa místní diecéze. Ten se se zájemcem setká, promluví si spolu o životě a o Božím vedení, a pokud se na tom domluví, zájemce nastoupí cestu směřující ke kněžství. Před přijetím svěcení se vyžaduje ukončené teologické vzdělání

a několikaletá formační příprava, která má zajistit duchovní, lidskou a intelektuální zralost kandidáta.

Formace probíhá nejčastěji v tzv. semináři – domě, kde pohromadě žijí, studují a modlí se mladí muži připravující se na svou budoucí službu. V České republice je seminář v Praze a Olomouci, kandidáti kněžství mohou formaci projít také v české koleji Nepomucenum v Římě.

V případě nejistoty ohledně vlastního povolání je nejlepší mluvit otevřeně se svým duchovním vůdcem nebo s jinou důvěryhodnou osobou, zakořeněnou ve víře a v životě církve. Je možné také obrátit se přímo na svého biskupa nebo rektora kněžského semináře, je možné také kontaktovat osoby uvedené na www.hledampovolani.cz.

Před přijetím kněžského svěcení se vyžaduje přijetí jáhenského svěcení.

Pokračování na následující straně ►

► Pokračování z předchozí strany

Teologie svátosti kněžství ve třech stupních

Svátostí kněžství jsou někteří věřící jménem Kristovým ustanovováni a přijímají dar Ducha Svatého k tomu, aby Božím slovem a milostí řídili církev.

„Kristus, kterého Otec posvětil a poslal na svět (srov Jan 10, 36) poskytl prostřednictvím apoštolů účast na svém posvěcení a poslání jejich nástupcům, totiž biskupům; ti svěřili úkoly své služby v různých stupních různým jedincům v církvi. A tak Bohem ustanovenou církevní službu vykonávají na různých stupních kněžství ti, kteří se už odedávna nazývají biskupy, kněžími a jáhny.“ (LG 28)

Svátost kněžství se uděluje vzkládáním rukou biskupa a modlitbou, v níž biskup dobrořečí Bohu a vyprošuje dar Ducha Svatého k naplnění své služby. Podle tradice, která je vyjádřena především liturgickými obřady církve východní a západní, je zřejmé, že vzkládáním rukou a konsekrací modlitbou uděluje dar Ducha Svatého a vtiskuje posvátné znamení, čímž se biskupové, kněží a jáhnové, každý svým způsobem připodobňují Kristu.

Biskupství

Obdaření plností svátosti kněžství, skrze Ducha Svatého, který jim byl v této udělen, se stali biskupové pravými a autentickými učiteli víry, velekněžími a pastýři, a jako takoví předsedají Pánovu stádu v osobě Krista – hlavy Církve.

Mocí biskupského svěcení a hierarchického společenství s hlavou a členy biskupského sboru se svěcenec stává členem tohoto sboru.

Biskupský sbor je nástupcem sboru apoštolů v učitelském úřadě a pastýřském vedení, v němž apoštolský sbor stále trvá. Biskupové tedy „jako nástupci apoštolů přijímají od Pána, jemuž byla dána veškerá moc na nebi i na zemi, poslání učit všechny národy a hlásat evangelium všemu tvorstvu, aby všichni lidé dosáhli spásy vírou, křtem a plněním přikázání“ (srov. Mt 28, 18). Sbor biskupů, tím že je sdružen pod jednou hlavou římského biskupa, Petrova nástupce, vyjadřuje pospolitost, jednotu, rozmanitost a všeobecnost Kristova stáde.

Jednotliví biskupové, kteří jsou postaveni do čela místních církví, vykonávají svůj pastýřský úřad nad onou částí Božího lidu, která jim byla svěřena; jsou viditelným zdrojem a základem jednoty v těchto místních církvích, které jsou obrazem všeobecné církve, která v nich existuje a z nich se skládá.

Mezi hlavními povinnostmi biskupů zaujímá přední místo hlásání evangelia. Biskupové jsou totiž zvěstovatelé víry, kteří přivádějí ke Kristu nové učedníky; jsou také autentickými, Kristovou milostí obdařenými učiteli, kteří hlásají svěřenému lidu víru, kterou má přijmout a uplatňovat v životě.

Jako službou slova předávají Boží moc přinášející záchranu každému, kdo věří (srov. Řím 1, 16), tak posvěcují věřící udělováním svátostí; řídí udílení křtu, jsou řádnými udělovateli biřmování, udělují svátost kněžství a upravují řád pokání. Obdaření plností svátostného kněžství jsou správci milostí nejvyššího kněžství především v eucharistii, kterou sami oběťují a pečují o to, aby obětována. Každé zákonné slavení eucharistie je řízeno pokynem biskupa; pod jeho předsednictvím se uskutečňuje společenství oltáře a znamená lásku a jednotu tajemného těla.

Kněžství

Kněžským svěcením se uděluje svátost, kterou jsou kněží „pomazáním Duchem Svatým označeni zvláštním znamením,

a tím připodobněni Kristu-kněži tak, že mohou jednat jménem Krista hlavy“.

Kněží tedy mají účast na kněžství a poslání biskupa. Tito svědomití spolupracovníci biskupů, povolání sloužit Božímu lidu, vytvářejí se svým biskupem jediný kněžský sbor, který má však různé úkoly.

Ve svém stupni služby se podílejí na úkolu Krista, jediného prostředníka (1 Tim 2,5), a hlásají všem lidem Boží slovo. Své posvátné poslání vykonávají hlavně při slavení eucharistie. Kající kněží a nemocné věřící smiřují s Bohem a posilují je, přednášejí také Bohu Otcí všechny potřeby a prosby věřících (srov. Žid 5,1–4).

V mezích své moci vykonávají poslání Krista, pastýře a hlavy, shromažďují Boží rodinu jako společenství bratří a sester žijících v jednotě a vedou ji k Bohu Otcí prostřednictvím Krista v Duchu Svatém. Uprostřed svého stáde se klanějí Otcí v duchu a pravdě (srov. Jan 4,24). Mimoto věnují své síly kázání a vyučování (srov. 1 Tim 5,17); co v zákoně Páně četli a prorozjímali, v to věří, v co uvěřili, tomu učí, a čemu učí, podle toho jednají.

Jáhensství

Podle apoštolské tradice jsou jáhnové svěcení vkládáním rukou, aby skrze svátostnou milost účinně naplnili svou službu. Jáhenské svěcení měla katolická církev již od apoštolských dob ve velké úctě.

Na jáhny „jsou vkládány ruce nikoli ke kněžství, nýbrž ke službě. Posílení svátostnou milostí slouží Božímu lidu ve společenství s biskupem a jeho kněžským sborem službou liturgickou, kazatelskou a charitativní“. (De ordinatione, 1–3, 5–6, 12–14, 101–102, 173–174)

Zdroj: www.liturgie.cz »

Intronizace královéhradeckých biskupů v době baroka a osvícenství (8)

Kapitola VIII – Intronizace biskupů bez slavností a slavnostnosti

Josefa Adama Arca jmenovala do úřadu královéhradeckého biskupa císařovna Marie Terezie dne 17. května 1776. Papež Pius VI. jej confirmoval 10. července téhož roku.

Josef Adam Arco se narodil roku 1733 do říšské hraběcí rodiny. Po dokončení teologických studií se stal pasovským kanovníkem a v roce 1764 titulárním biskupem hipponským s určením pro pasovskou diecézi. Ještě téhož roku přijal Arco biskupské svěcení. Než byl jmenován královéhradeckým biskupem, působil též ve Vídni a v rakouském Tullnu. Během svého krátkého episkopátu vydal mnoho dekretů, statut a různých nařízení ke zlepšení fungování diecéze.

Josef Adam Arco již měl biskupské svěcení, do Hradce Králové tedy přijel velmi brzy po svém jmenování, a to 22. srpna 1776. **Jeho příjezd se odehrál v tichosti a nekonalo se žádné slavnostní přivítání.** O tři dny později, 25. srpna, byl Josef Adam uveden do úřadu zřejmě také **bez jakýchkoli veřejných oslav**, neboť o události nemáme žádné zprávy. Zdá se, že o slovo se zde hlásila josefinistická strohost a nechuť k církevním slavnostem, jak toho budeme svědky dále. Ve svém úřadu ale nebyl biskup Arco příliš spokojen, neboť po dvou letech sám požádal o přeložení. Už v červnu 1778 odjel do Salzburgu a do Hradce Králové se nikdy nevrátil. Diecézi řídil další rok a půl písemně, než byl vybrán jeho nástupce.

Jan Leopold Hay byl jmenován královéhradeckým biskupem 29. července 1780. Marie Terezie jej měla ve značné oblibě, a proto mu odpustila poplatek za jmenování. Výběr nového biskupa potvrdil papež Pius VI. dne 11. prosince 1780. Přesně za tři měsíce, 11. března 1781, obdržel Hay ve Vídni biskupské svěcení od tamního arcibiskupa.

Jan Leopold Hay se narodil 22. dubna 1735 ve Fulneku. Absolvoval teologická studia v Olomouci. Od roku 1770 působil jako kapitulní děkan v Kroměříži a od roku 1775 jako probošt kolegiátní kapituly v Mikulově. Byl známým stoupencem Josefa II., a tudíž plně spolupracoval při praktickém provádění

(Podobizna biskupa Josefa Adama Arca

(Podobizna biskupa Maria Tadeáše Trauttmansdorffa

Podobizna biskupa Jana Leopolda Haye

Erb biskupa Jana Leopolda Haye

náboženských reforem panovníka. V reakci na Toleranční patent vydal 20. listopadu 1781 prováděcí oběžník, v němž přesáhl ustanovení patentu, což si vysloužilo pochvalu osvícenských kruhů ve střední Evropě. S postupem času se dostával do stále větší nepřízně hradecských měšťanů, protože nebral v úvahu tradice a zvyklosti. Otevřenou nevěli pak vyvolaly úpravy katedrály v duchu osvícenství a odstranění četných starobylých památek, které z velké části pořídili právě měšťané.

Hay nestál o slavnostní intronizaci ani o oslavy s ní spojené, byl totiž stoupencem nových a reformních myšlenek, zcela odlišných od religiozity baroka. Církevní tradice, které kladly důraz na obřadní a slavnostní charakter různých veřejných činností biskupa, pod vlivem racionalistického a strohého josefismu pomalu mizely. Hay byl taktéž stoupencem myšlenky Josefa II., že císař nemá církev pouze bránit, ale také řídit. S tímto přístupem se biskup stával

pouhým **úředníkem státu**, a nebyl tedy důvod k ceremoniálnímu uvedení do úřadu.

6. dubna 1781 navečer přijížděl Hay směrem od Nového Hradce do Hradce Králové, což zamýšlel provést v naprosté tichosti, avšak radní města byli informováni a čekali na něho, aby jej pozdravili. Za dva dny přijel na nedělní bohoslužbu ke katedrále, kde jej u dveří přivítali kanovníci a uvedli jej na biskupský stolec. Hay dal **vynechat přečtení papežské konfirmační buly**, čímž vlastně naznačil, že za nadřazenou autoritu považuje císaře, nikoliv papeže. Možná i to bylo příčinou, proč byl v době svého episkopátu považován spíše za osobu politickou než duchovní. Situace s konfirmační bulou vzbudila takové rozpaky, že úředníci nevěděli, co mají napsat do konzistorního protokolu. Biskup pouze světil ratolesti, byla totiž Květná neděle, a odsloužil zpívanou mši. Poté se v tichosti odebral do své rezidence. Hay velmi výrazně pozměnil

průběh a vlastně i význam celé intronizace. Tím, že vynechal přečtení papežské buly, odstranil z intronizace jednu ze stěžejních částí obřadu. Bula představovala důkaz biskupova práva usednout na stolec z papežského svolení. Ale osoba papeže se nyní stala vedlejší a intronizace pouhou formalitou.

Patnáctý královéhradecký biskup **Maria Tadeáš Trauttmansdorff** se narodil 28. května 1761 ve Štýrském Hradci. Od roku 1783 působil jako kanovník v Olomouci, poté jako farář v Krnově a děkan v Holešově, kde se také naučil česky. Trauttmansdorffův episkopát byl významný především péčí o prostý lid a zlepšením církevního školství a vzdělávání kléru.

Královéhradeckým biskupem byl jmenován 30. srpna 1794. Papež Pius VI. s jeho potvrzením vyčkával skoro celý rok, konfirmační bulu vydal až 1. června 1795. Biskupské svěcení proběhlo 8. září 1795 v Olomouci v arcibiskupské rezidenci.

Trauttmansdorff si stejně jako jeho předchůdce Hay přál vstup do města **bez jakékoliv zvláštní pozornosti**. Přestože byl příjezd nahlášen na 3. října, přijel již 2. října v sedm hodin večer, protože věděl, že jej nikdo nebude očekávat o den dřív. A stejně jako Hay netoužil po velkých slavnostních ceremoniích, což se očividně nedá říci o kapitule, která byla zřejmě stále v rozpacích z netradičního průběhu Hayovy intronizace a podnikla kroky k tomu, aby uvedení do úřadu královéhradeckého biskupa dostalo opět svůj slavnostní ráz. V první řadě dala kapitula pro tuto příležitost zhotovit nový biskupský trůn v hodnotě 500 zlatých. Také se postarala o slavnostní uvítání biskupa průvodem.

Uvedení do úřadu proběhlo 4. října. V deset hodin ráno vyšla z biskupské rezidence kapitula s místním duchovenstvem. Za nimi kráčel, již oblečen v pontifikálním oděvu, nový biskup, doprovázený do katedrály radními města a zástupci okolních obcí. Biskup se zastavil u hlavního oltáře, poklekl před ním, a odtud již zamířil k nově pořízenému trůnu, do něhož usedl. Do této chvíle se mohla přítomným situace jevit tak, že intronizace znovu získala svůj ceremoniální a tradiční charakter. Ovšem Maria Tadeáš v tomto směru zastával podobné postoje jako jeho předchůdce Hay, proto i on odmítl přečtení papežské konfirmační buly, v čemž se odráží

despekt vůči papežskému primátu, tolik typický pro josefinistické biskupy.

Oproti Hayovi ale Maria Tadeáš učinil ještě jednu změnu, která jeho intronizaci oprostila od tradic a obřadnosti. Nadcházející mši totiž nesloužil v pontifikálním oděvu. Tento fakt a jeho možné důvody jsou velmi zajímavé a v každém případě ojedinělé. Biskup dal znovu výrazně najevo, že **nestojí o slavnosti a ceremonie**. Po skončení mše se nový biskup Trauttmansdorff vypravil do své rezidence, opět v doprovodu. Na náměstí již čekaly dvě kompanie vojska, které mu prokázaly čest. Nejvýznamnější vojáky pozval k obědu, přizvány byly i další nespecifikované osoby. Hned druhého dne odjel biskup do Chrasti.

Pár slov na závěr našeho seriálu

Uvedení do úřadu jsme sledovali u prvních patnácti královéhradeckých biskupů, které jmenoval panovník a potvrdil papež. Po splnění celé řady náležitostí (např. vykonání přísahy věrnosti) mohl biskup uskutečnit intronizační vjezd do města a dát se uvést do úřadu v katedrále Svátého Ducha. Biskupové přijížděli do města z Chrasti, z Prahy, ale i odjinud. Od Prahy se jezdilo starou cestou přes Plačice. Je však zajímavé, že přes Plačice projížděl i biskup Hay – ačkoliv přijel

směrem od Nového Hradce – a dostalo se mu zde slavnostního uvítání od městské rady. Zde je třeba hledat ceremoniální podstatu věci. V oblasti Plačic vedla hranice městského obvodu, tudíž uvítací delegace v tomto místě byla velmi symbolická. Tento akt není žádnou výjimkou: uvítací delegace v Plačicích máme doloženy i ze světského prostředí.

Z hlediska určení trasy slavnostního vjezdu biskupů do Hradce jsou velmi zajímavé zmínky o mostu před městem, k němuž biskupové během své intronizační cesty dojeli. Prameny ani autoři hradeckých dějin jej nijak blíže neurčují. Tato nespecifičnost vede k úsudku, že se jednalo o jediný most dostatečně bytelný a reprezentativní pro přejezd kočárů. Zjišťujeme, že šlo o most, který stával u dnešního náměstí 5. května. Během budování pevnosti v 2. pol. 18. století nastaly stavební změny a vznikl nový most, vybudovaný přibližně na místě dnešního Pražského mostu. Zdálo by se logické, aby biskup vstoupil do města někdejší Pražskou branou, protože stála nedaleko nábreží (nyní ulice V Kopečku). Příjezd biskupa do města byl však slavnostní událostí, bylo tudíž žádoucí, aby biskup kráčel v průvodu co nejdéle a všichni přítomní jej mohli dostatečně uvítat a vzdávat mu úctu. A právě z těchto důvodů biskupové obcházeli město a vstupovali do něj Mýtskou městskou branou, která stála při jihovýchodním

Hradec Králové v době episkopátu biskupa Trauttmansdorffa

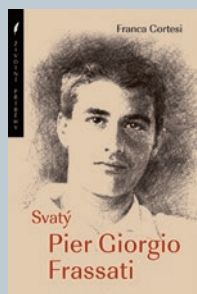
(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Franca Cortesi

Svatý Pier Giorgio Frassati

Poutavé románové zpracování životopisu Piera Giorgia Frassatiho (1901–1925), který byl společně s Carlem Acutisem svatořečen papežem Lvem XIV. v roce 2025 a byl prohlášen za patrona horolezců, mládeže a dýmkařů. Ačkoli zemřel v mladém věku, jeho život rozhodně nezůstal nenaplněný a má čím oslovit nejen mladou, ale i starší generaci. *Brož., 144 s., 249 Kč*

Anne Flanagan

9 prvních pátků

Ve své poslední encyklice *Dilexit nos* papež František povzbuzuje k oživení úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a s ní i pobožnosti devíti prvních pátků. Letos uplyne přesně 350 let od trojího zjevení Ježíše Krista sv. Markétě Marii Alacoque, na nichž se tato úcta zakládá. Svěží modlitební příručka se nabízí jako praktický průvodce touto devítiměsíční obnovou. *Brož., 288 s., 299 Kč*

rohu dnešního Malého náměstí. Procesí s biskupem pak pokračovalo přes Velké náměstí až ke katedrále.

Biskupovi přijíždějícímu do města se zpravidla dostalo několikerého přivítání, a to od radních města, krajských hejtmanů, vojska, šlechty, jezuitů, kapitul a dalšího duchovenstva. Bylo běžné, že vybraní příslušníci z řad zmíněných úředníků a stavovských skupin vyjeli biskupovi vstříc a pronesli uvítací řeč, popřípadě městská pěchota vystřelila čestnou salvu. V souvislosti s uvítáním nového biskupa jsou zmiňovány lokality Bukovina nad Labem, Vysoká nad Labem, kopec sv. Jana, Plačice a kostel sv. Antonína. Pokud je známo, intronizaci všech biskupů je společná uvítací řeč pronesená jménem městské rady u Mýtské brány.

Účast či neúčast radních na uvedení biskupa do úřadu se na první pohled může jevit jako nedůležitý aspekt slavnosti; šlo však o skutek jednoznačně symbolický a dokumentující, ale též předznamenávající vztahy s novým biskupem. V průběhu intronizací zaznamenáváme znatelné změny právě od doby, kdy averze radních k úřadu biskupa postupně slábla. Spor radních s biskupským úřadem pomalu, ale jistě vyprchával, a proto se i konšelé začali podílet na intronizacích.

Už od založení královéhradeckého biskupství se o vřelé uvítání biskupa starali jezuité. Přivítání členy Tovaryšstva Ježíšova probíhalo zpravidla tak, že rektor královéhradecké koleje pronesl za přítomnosti ostatních jezuitů před kostelem Nanebevzetí Panny Marie uvítací řeč a po intronizaci jezuitští studenti zahráli divadlo k biskupově počtě. Vítání biskupů se samozřejmě vždy účastnili i kanovníci a v některých případech i hradečtí minorité, a to zejména svoji přítomností v procesích. K výše zmíněným musíme připočít i ostatní duchovenstvo. Přítomna bývala i šlechta, a také vojsko, měšťané a prostý lid.

Někteří z biskupů se rozhodli pro příjezd do města v naprosté tichosti, ne-li přímo v tajnosti. Někteří se ale právě naopak

rozhodli udělat ze svého uvedení do úřadu honosnou slavnost a skvělou podívanou. Hlavním ceremoniálním prvkem bývala procesí. Nejpočetnější procesí měl zřejmě Sobek z Bilenberka. Dalším slavnostním prvkem bývala vítězná brána. Nejdůležitějším prvkem intronizace bylo přečtení papežské konfirmační buly, čímž se prokazoval biskupův nárok na stolec, a následná přísaha věrnosti kleriků novému biskupovi, která se stvrdila políbením biskupova prstenu či ruky. Biskupové Hay a Trauttmansdorff záměrně nařídili přečtení buly vynechat, čímž dali najevo, že pro ně autorita papeže není důležitá. S posledními třemi biskupy sledovaného období přišlo i odmítání slavností, a ceremoniální prvky intronizace tak byly oslabeny nebo zcela odstraněny. Ve většině případů slavnost pokračovala hostinou či jezuitským divadlem; to ale nebylo pravidlem přímo v den intronizace.

Je třeba podotknout, že každá intronizace byla sama o sobě specifická, protože slavnosti probíhaly za různých společenských podmínek. Stěžejní byl v této záležitosti zejména vztah města k biskupství i k osobě biskupa.

Jak vtipně poznamenává v souvislosti s panujícími představami o pobělohorské rekatolizaci církevní historik Tomáš Petráček, biskupové této doby se jeví „jako všechno jiné než všemocní vládci barokních Čech, prohánějící se v luxusních kočárech po svých panstvích“. I na základě zkoumání dílčího problému jmenování a intronizací královéhradeckých biskupů se domníváme, že tato charakteristika velmi dobře vystihuje situaci královéhradeckého biskupství a diecéze, která byla v raném novověku obecně považována spíše za problematickou a situace v ní za neuspokojivou. To se výrazně změnilo za biskupů nastávajícího 19. století.

Petr Polehla)

Zpracováno dle publikace Petr Polehla, Eva Havlíková: Intronizace královéhradeckých biskupů v 17. a 18. století, Nakladatelství Pavel Mervart 2020.

Diecézní centrum pro seniory

Seznamte se ...

Eliška Kopecká, pastorační asistentka

Už dvě desítky let patří do nejužšího týmu Diecézního centra pro seniory. Usměvavá, vlídná, vždy ochotná pomoci. Dobře ví, kolik pravdy je na známém úsloví o tom, že sdílená radost je dvojnásobná a sdílený smutek naopak poloviční. Jak se k práci pro seniory dostala? Také o tom byla řeč při našem setkání:

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory červen-září 2026

Zveme vás na naše akce

- 10.–17. 6. Týden modliteb za seniory a nemocné v Královéhradecké diecézi
- 18. 6. Jubilejní 20. diecézní setkání seniorů s biskupem Janem Vokálem, Hradec Králové
- 18. 6. Koncert zpěvačky Petry Janů (v rámci diecézního setkání seniorů), Hradec Králové
- 10.–18. 9. Oblíbený zájezd do Medjugorje s pobytem u moře v Chorvatsku a možností lodního výletu na poloostrov Pelješac. Bez nočních přejezdů.

Těšíme se na setkání s vámi!

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
tel.: 737 215 328, 734 435 360
e-mail: dcs@bihk.cz
www.simeon.cz
on-line přihláška na diecézní setkání a koncert:
www.simeon.cz/prihlaska

To už je spousta let. Dozvěděla jsem se tenkrát v kostele, že v Janských Lázních se pořádají duchovní obnovy. S manželem jsme si řekli, že bychom tam mohli jet. Dostala jsem číslo a v telefonu se mi ozval takový dětský hlásek. Veronika, samozřejmě. To byl náš první kontakt. Tu duchovní obnovu tenkrát vedl otec Jan Rybář. Během pobytu v Marianu jsme měli možnost, já i manžel, my jsme až do jeho smrti vždycky všechno dělali společně, seznámit se s Veronikou blíž. Ona v té době začínala, stejně jako Diecézní centrum pro seniory. Když se tvořil tým spolupracovníků, oslovila i nás. Souhlasili jsme, brzy jsme si začali tykat, je to kus života, který jsme spolu prožili.

Vzpomínám třeba na první diecézní setkání, na která jsme my ženy chystaly sladké pohoštění. Sešli jsme se v biskupské kuchyni a pekly společně buchty a koláče. Lidi to měli hrozně rádi, hlavně pánové, ti si občas něco dali i do kapsy.

Několik let docházela Eliška Kopecká do DCS, starala se o poštu a vyřizování telefonátů. To jí zůstalo dodnes, když Veronika Čepelková odjede se seniory někam na poutní zájezd, volání vyřizuje ona. Zapiše, kdo volal a co potřeboval, případně, je-li to v jejích silách a možnostech, vyřídí to hned. Vnímá, rok od roku intenzivněji, že samota je velký problém seniorů. Ale řešitelný. Nezavírat se v bytě, jít mezi lidi, být aktivní.

Je to hodně o vnitřní síle. Dlouho jsem tomu nevěřila, ale po osmdesátce přijdou roky, kdy už lidské tělo o sobě dává vědět víc, než by člověk chtěl. Ale v tom našem společenství se cítím dobře. Pěkné byly i zájezdy, které jsem v minulosti absolvovala. Třeba v rakouském Tyrolsku to bylo moc hezké, ale už jsem to vzdala. Mrzí mě to, ale člověk musí znát své možnosti.

Eliška Kopecká

A mezi námi děvčaty je mně taky dobře. Na akcích DCS panuje pohoda, je to takové bezpečné zázemí, jsme jako velká rodina. To vzájemné sdílení dává sílu.

Profesní život zasvětila Eliška Kopecká práci ve školství. Na ZŠ Mandysova na Moravském Předměstí v Hradci Králové dělala osm roků tajemnicí ředitelky a potom se stala vedoucí školní jídelny v ZŠ Habrmanova. Když vážně onemocněla, odešla do předčasného důchodu. K dětem má ale pořád blízko. Sama má dceru a syna, 5 vnoučat a 7 pravnoučat.

Když odejde ten druhý, v mém případě manžel, život se hodně změní. Na všechno jsme roky byli dva, pak se člověk musí postavit na vlastní nohy. Ze začátku jsem si říkala, to si zvyknu, ale ne každý to dokáže. Když je člověku úzko, nebo přijde nemoc, ten druhý schází. Aby vyslechl, podal pomocnou ruku. Proto je dobré, že se starší ženy mají kam uchýlit, že se navzájem drží nad vodou. Ale když byl třeba covid nebo přijde chřipková epidemie, to nikam nejdu a zavřu se doma.

(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Terezie z Avily

Vnitřní hrad

Vnitřní hrad přispěl rozhodujícím způsobem ke zformování moderního pojetí mystiky. Autorka do něj systematicky zapisuje své zkušenosti na cestě kontemplativní modlitby, a tak se bezděčně stává i naší průvodkyní. Tereziin styl je živý a spontánní a její jazyk velmi srozumitelný. Nový český překlad zásadního textu španělské katolické mystiky. Váz., 280 s., 449 Kč

Dokumenty MTK

Ježíš Kristus, Syn Boží, Spasitel

Překlad dokumentu o klíčovém milníku církevních dějin a Společná deklarace papeže Lva XIV. a patriarchy Bartoloměje z listopadu 2025. Koncil zůstal v křesťanském povědomí především prostřednictvím kreda, jež shrnuje, definuje a zvěstuje víru ve spásu skrze Ježíše Krista a v jednoho Boha, Otce, Syna a Ducha Svatého. Brož., 160 s., 229 Kč

77 Mimochodem, když se v březnu 2020 objevily u nás první případy onemocnění covidem, web Simeon na situaci zareagoval Slovy pro potěchu duše. Jejich smyslem bylo přinést v nelehké době slova naděje, radosti a pokoje. Eliška Kopecká byla jednou z autorek povzbuzujících slov.

Současná situace nás nutí k tomu, abychom jako rodiny byly spolu. K tomu křesťanství vybízí a dnes k tomu máme velkou příležitost. Máme být též poslušní a zodpovědní, poslouchat ty, kteří nám radí a mají za nás zodpovědnost. Nebojme se také druhé poučit, poprosit je o toleranci, pokud nerozumí tomu, co mají dělat. Například nosit roušky, zbytečně se neshlukovat... My starší děkujeme za to, že jsou mezi námi ti, kteří na nás myslí a pomáhají nám. Je to pro nás pro všechny škola života.

77 O pár dnů později si sama odpověděla na otázku, jak tráví dny.

Cvičím své tělo, dle cvičení Život 90. Cvičím psychiku. Čtu například Toulky českou minulostí, ráda a často hovořím telefonicky s rodinou a přáteli. Cvičím duchovní život. Sleduji denně mše v TV Noe, modlím se růženec, korunku

k Božímu milosrdenství, čtu Bibli. Modlím se za rodinu, přátele, za ukončení šíření koronaviru. Přidejte se ke mně!

77 Na podzim potom apelovala: I když jsme každý jiný, budme jeden pro druhého posilou.

Pro nás je povzbuzením, když vidíme, že mladší generace mají snahu ochránit starší generace tím, že nosí roušky. Takto se projevuje vzájemná mezigenerační solidarita. Jsou mladí, kteří také starším nakupují, například skauti, a takto jim pomáhají. A naše generace jim to odplácí vděčností a modlitbou. I když jsme každý jiný, budme jeden pro druhého posilou.

77 Vedoucí DCS Veronika Čepelková má v Elišce Kopecké velkou posilu a zastání i dnes. Ty dvě se hledaly, až se našly. Těžko uvěřit, že to bylo už před 20 lety!

„Některé ženy se zdráhají říct svůj věk,“ usmívá se Eliška. „Já ho hrdě říkám, za svůj věk se nestydím, i když po té osmdesátce je opravdu každý rok znát. Ale když dá Pán Bůh zdraví, není si na co stěžovat.“

Eva Zálešáková)

Diecézní stolní kalendář je již v prodeji

Kalendář je k dostání na farních úřadech královéhradecké diecéze a v Karmelitánském knihkupectví u katedrály v Hradci Králové. Cena 89 Kč.

Centrum pro liturgickou hudbu

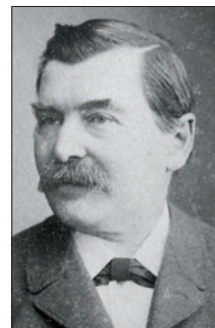
Tradice a současnost chrudimského kůru (1)

Pozoruhodná tvorba a interpretace liturgické hudby se dá v Chrudimi doložit již víc jak před pěti sty lety. O zdejší literátském bratrstvu je možné najít záznamy již kolem r. 1495. Do dnešní doby se zde také dochovaly dvě jedinečné, evropsky významné, kulturní památky – graduály. Latinský z r. 1530 a český z r. 1570. V této době zde také působil jeden z nejvýznamnějších českých skladatelů rudolfinské doby, Jiří Rychnovský (cca 1540–1616), který v Chrudimi také zemřel. Skládal např. pro literáty v Hradci Králové, Klatovech, Rokycanech nebo Sedlčanech, což nám dokládají tamní dochované graduály i hlasové knihy. Jeho dílo znamená vrchol české kontrapunktické školy předbělohorské doby. Vlivem pobělohorských událostí a možná i pozdějších josefínských reforem byla řada pramenů Rychnovského skladatelské tvorby nenávratně zničena. Ve 20. stol. se podařilo některá díla postupně z různých pramenů zkompletovat. Jsou to zejména rozsáhlá pětihlasá latinská liturgická (novokališnická) díla, jako např. Mše (officium) k uctění Marie Magdaleny, podobně Vánoční mše *Quem vidisti pastores*, která mj. obsahuje rozsáhlé české moteto *Znamenaj křesťan věrný*, dále také Mše k Duchu svatému nebo Officium Dedicationis templi. Většina děl, pokud se vůbec dochovala, zůstává zatím v torzech.

Další významnou epochu v tradici chrudimské liturgické hudby představuje období národního obrození, spojené zde zejména s národním buditelem, spisovatelem a děkanem **Josefem Liboslavem Zieglerem** (1782–1846). Asi nejvýznamnější osobností tohoto období se jeví regenschori a skladatel **Václav Ríkl**, který působil v Chrudimi přes 50 let. V hudebním archivu arciděkanského chrámu je dodnes uchováno obdivuhodné množství hudebnin, které jsou krásně opsány jeho vlastní rukou. V hudbě a zpěvu odchovával Ríkl několik chrudimských generací a za jeho řízení byla chrámová hudba na vysoké úrovni. Do dnešních dnů se

v chrámovém archivu a regionálním muzeu dochovalo asi 30 skladeb. Zemřel 3. října 1858 v Chrudimi ve věku asi 92 let.

Zcela nejvýznamnější období v 19. století představuje skladatel a varhaník **Alois Hnilička** (1826–1909), od jehož narození nedávno uplynulo 200 let. Narodil se v Ústí nad Orlicí a po studiích (varhannická škola v Praze) nejprve působil na mnoha místech jako podučitel a varhaník (např. Žamberk, Německé Heřmanice, Mladkov, Česká Rybná, Dolní Čermná) až se nakonec usadil ve svém rodišti, kde se také stal členem zdejší Cecílské hudební jednoty (zal. 1803). V Chrudimi se stal r. 1863 varhaníkem a později (1872) i ředitelem kůru. Tvorba čítá na 216 opusů. Je zde zastoupeno množství hodnotných duchovních skladeb – zejména 26 mší, Stabat Mater, 3 requiem, Te Deum, různé sbory, písně. Z orchestrálních skladeb např. 2 symfonie, 3 symfonické básně (Táborita, op. 60, Finále, op. 185 a Neděle na venkově, op. 189), řada ouvertur nebo houslový koncert. Hnilička je také autorem obrovského množství komorní hudby (hlavně smyčcová kvarteta), klavírních,

(Alois Hnilička

(Vojtěch Říhovský

varhanních a instruktivních skladeb. Kompoziční tvorba Aloise Hniličky je ze stylového hlediska důležitou spojnici mezi českou hudební tvorbou post-klasickou a novodobou českou hudbou, jejíž plody jsou dnes chápány, zejména díky úsilí B. Smetany, jako součást nejcennějších hodnot světové kultury v oblasti artificiální hudby. Zároveň je jeho dílo výmluvným dokladem dobové produkce v rámci bohatého kulturního života mimopražské oblasti s významnými hudebními centry – Ústí nad Orlicí a Chrudim.

Dalším pozoruhodným skladatelem, spojeným s chrudimským kůrem, byl od r. 1902 **Vojtěch Říhovský** (1871–1950), rodák z Dubu na Moravě. Roku 1914 se pak stává ředitelem kůru u sv. Ludmily v Praze na Vinohradech, později také sbormistrem arcibiskupského semináře, pracoval v proslulé Cyrílské jednotě a pod. Byl neobyčejně plodným skladatelem hlavně církevní hudby (řada děl vznikla v Chrudimi) a úspěchy slavil i za hranicemi. Dlouhá léta působil v nakladatelství M. Urbánka. Jeho díla jsou dodnes na mnohých kůrech často provozována (např. Misa Loretta, op. 3). Do svých 70 let napsal 27 latinských, 10 českých mší, 5 requiem, graduale (asi 50), ofertoria a jiné.

MgA. Tomáš Židek, Ph.D.)
regenschori farního kostela
Nanebevzetí Panny Marie Chrudim

(List z latinského graduálu chrudimského literátského bratrstva

(dokončení v příštím čísle)

Diecézní centrum pro rodinu**„Důležitost srdce“**

Otevíráme nový cyklus, ve kterém se můžete těšit na téma důležité a aktuálně naléhavé – na řeč o „důležitosti srdce“. Papež František v naléhavosti svého vlastního srdce vydal v jednom z nejdramatičtějších okamžiků pro lidstvo zmítané ničivými válkami, sociální a ekonomickou nerovnováhou, bezuzdným konzumerismem, novými technologiemi, které hrozí pokřivením samotné podstaty člověka, které poznamenávají moderní dobu (srov. Vatican News; 9. října 2025) svou poslední encykliku *Dilexit nos (Zamiloval si nás)* – o Srdci Ježíšově. My se této encyklice nyní budeme věnovat následně i s prací, kterou papež František před svou smrtí započal a jeho nástupce, náš současný pontifik Lev XIV., dokončil v nedávno světu předložené první apoštolské exhortaci *Dilexi Te (Zamiloval jsem si tě)*.

František a Lev o srdci Ježíše Krista

Oba papežové volají po změně mentality a návratu k Srdci Spasitele lidí, Ježíše Krista. Připomínají úctu a svědectví svatých, důstojnost člověka, křesťanské úsilí o dobro a vybízejí k prohloubení vlastního vnitřního duchovního života. Řeč o srdci je tím naléhavější, že navzdory vědecky i technokraticky velmi vyspělé moderní společnosti se zdá, že nejniternější skutečnosti jsou zároveň našemu poznání nejvzdálenější. A tak jsou to možná právě „chudí“, jež můžeme označit za „dnešní učitele evangelia“. Důvody k sepsání encykliky i exhortace mají svůj základ v srdci obou papežů. Následující příspěvky budou tedy pokusem o vrhnutí světla na nejdůležitější apely z nich.

„*Zamiloval si nás*,“ říká svatý Pavel, když odkazuje na Krista, aby nám ozřejmil, že od této lásky nás nic „*nebude moci odloučit*“ (srov. Řím 8,37–39). Těmito slovy začíná Františkova encyklika o lidské a božské lásce Srdce Ježíše Krista. Blaze dětem, chudým a „dětským duším“, když dokáží tato slova přijmout tak, jak

vycházejí přímo z Božského Srdce. Ne třeba k nim nic dodávat. Jen pokračovat: „*Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu*“ (Řím 8, 38–39).

Co je to srdce?

Co máme na mysli slovem „srdce“? V klasické řečtině označuje pojem kardia to, co je v lidské bytosti, u zvířat a rostlin tím nejniternějším. Srdce je místem touhy, místem, kde se utvářejí nejdůležitější lidská rozhodnutí. Bible říká, že „*Boží slovo je plné života a síly [...] a pronáší soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími*“ (Žid 4,12). Takto mluví o jádru, o srdci, které stojí za vším zdáním, i za povrchními myšlenkami, které nás matou.

Srdce je zároveň místem upřímnosti, kde si nelze nic nalhávat nebo se přetvařovat. Obvykle odkrývá pravdivé úmysly, to, co si člověk myslí, v co věří a co opravdu chce, „tajemství“, která nikomu neprozrazuje, tedy vlastní holou pravdu. Toto místo není ani zdáním, ani lží, je spíše autentické, skutečné a zcela osobní. Pouhé zdání, přetvářka a klam poškozují srdce a vedou ho na scestí. Přes četné snahy ukázat a vyjádřit něco, čím nejsme, se o všem rozhoduje v srdci – a tam nehraje roli to, co člověk ukazuje navenek nebo co skrývá, tam jsme sami sebou. Tam má svůj základ každý spolehlivý plán pro náš život, protože nic hodnotného nelze vybudovat bez srdce. Zdání a lež přinášejí jen prázdnotu.

Papež František předkládá důležité otázky přivádějící do vlastního srdce: kdo jsem doopravdy, co hledám, jaký smysl chci, aby měl můj život, moje rozhodnutí nebo moje skutky, proč a za jakým účelem jsem na tomto světě, jak budu

hodnotit svůj život, až dospěje ke svému konci, jaký význam chci, aby mělo všechno to, co prožívám, kým chci být před druhými, kým jsem před Bohem...

V tomto měnícím se světě je nezbytné znovu mluvit o srdci, zaměřit se na místo, kde u všech lidí, nehledě na jejich původ a životní podmínky, dochází k syntéze, kde se nachází pramen a kořeny veškerých dalších sil, přesvědčení, vášní a rozhodnutí každého člověka.

Pohybujeme se ovšem ve společnosti lidí, kteří něco neustále konzumují, kteří žijí ze dne na den, kteří jsou ovládáni rytmem a hlukem technologií a nejsou dostatečně trpěliví, aby se zabývali procesy, které si žádá jejich nitro. V dnešní společnosti člověk „*riskuje, že ztratí střed, jádro sebe samého*“. „*Dnešní člověk je totiž často vyčerpaný, rozdělený, téměř postrádající vnitřní princip, který by v jeho bytí a jeho jednání vytvářel jednotu a soulad*.“ Chybí tu srdce.

Pokud nedoceníme srdce, nedoceníme ani to, co znamená mluvit od srdce, jednat podle srdce, kultivovat srdce a pečovat o ně. Pokud si nevážíme výjimečnosti srdce, připravujeme se o setkání s druhými, připravujeme se o něhu. A připravujeme se i o dějiny a naše osobní dějiny, protože to právě osobní dobrodružství je to, při kterém je výchozím bodem srdce. Na konci života se bude počítat pouze toto.

Je třeba souhlasit s tím, že máme srdce, že naše srdce žije spolu s dalšími srdci, která nám pomáhají být tím, koho označujeme za „ty“. Jen srdce totiž vytváří intimitu, opravdovou blízkost mezi dvěma bytostmi. Jen srdce dokáže přijmout a poskytnout domov. Pokud tedy srdce nežije, zůstává člověk sám sobě cizincem. Srdce umožňuje jakýkoli autentický vztah. Opakem srdce je společnost, ve které stále více převažuje narcismus a sebestřednost.

Papež František také připomíná, že v době umělé inteligence nesmíme zapomínat na to, že ke spáse jsou potřebné něha a láska. To, co žádný algoritmus nikdy nebude moci sestavit, je například okamžik z dětství, na který vzpomínáme s něžností, a i když čas dál plyne, tyto okamžiky se znovu a znovu odehrávají v každém koutu planety.

Dosažení pokoje je úkolem srdce

Jádrem každé bytosti, jejím nejnějším středem, není jádro duše, ale jádro celé osoby s její jedinečnou identitou, která sestává z duše a těla. Všechno je sjednoceno v srdci, ve kterém může sídlit láska se všemi svými duchovními, psychickými a také fyzickými složkami. Jen pokud bude východiskem srdce, dokážou naše společenství sjednotit a upokojit různé postoje myslí a vůle, aby nás, sít bratří a sester, mohl vést Duch, protože i dosažení pokoje je úkolem srdce. Kristovo Srdce je extází, je vyjitím, je darem, je setkáním.

Brát srdce vážně má společenské důsledky. Jak učí II. vatikánský koncil, „*je třeba, abychom se my všichni vnitřně změnili a měli na zřeteli celý svět a ty úkoly, které můžeme společně vykonat k povznesení našeho lidského rodu*“. Vždyť „*nevyrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví v srdci člověka*“. Tváří v tvář dramátům ve světě vybízí koncil k návratu k srdci a vysvětluje, že lidská bytost „*tím, co má ve svém nitru, převyšuje vesmír věcí; do těchto hlubin se vrací, když vstupuje do svého srdce, kde ho očekává Bůh, který zkoumá srdce*“ (srov. 1 Sam 16,7; Jer 17,10), a kde on sám před Bohem rozhoduje o svém osudu.

Vydejme se ke Kristovu Srdci, středu jeho bytí, které je planoucí výhní Boží a lidské lásky a je nejvyšší plností, jíž může lidská bytost dosáhnout. Tam, v jeho Srdci, konečně poznáváme sami sebe a naučíme se milovat...

Vše dobré vám za Centrum pro rodinu přeje, a ze srdce žehná,

Andy Loos, jáhen)

Diecézní centrum pro mládež

Vikariát Pardubice se probouzí

Vikariát Pardubice spojuje mladé nejen z Pardubic, ale i z širšího okolí – z Holic, Přelouče, Opatovic i dalších míst. Rádi bychom vám trochu přiblížili, jak to u nás chodí (a někdy i nechodí) a co plánujeme do blízké budoucnosti.

Kdo za ním stojí

Odpověď je jednoduchá. Přeci každý mladý, který k nám zavítá! Momentálně však od začátku školního roku akce zastřešuje novokněz Ným Pelikovský, spolu se dvěma Terkami po bocích – Traxlerovou a Nejezchlebovou.

Do budoucna bychom rádi tým rozšířili. Více lidí totiž znamená více hlav, více nápadů, ale hlavně větší šanci udržet fungování vikariátu i v dalších letech, i když se tím bude postupně proměňovat.

Jak to u nás vypadá

Pardubice mají jednu velkou výhodu – nabízejí mnoho možností, kde se setkat a kam zajít v neděli na mši. Zároveň to ale znamená, že je mládež rozptýlená mezi více kostely a společenstvími a není tolik zvyklá na pravidelná „vikariátka“. Tento rok se proto nese hlavně ve znamení oslovování a motivování mladých a hledání toho, co naši mládež skutečně zaujme.

Máme za sebou několik pokusů o setkání – některé povedenější, jiné méně. Naposledy jsme zahájili březen společným nedělním setkáním: zahráli jsme si icebreakery, dali si výborný oběd a zakončili to hrou po městě. Cílem bylo vyměňovat papírové kapesníčky za hodnotnější věci – a výsledkem byly třeba hodiny nebo zapalovač. A také jsme i společně vyrazili na březnové diecézní setkání v Hradci Králové.

Ale budme upřímní, ne všechno se podaří. Například plánovaný „křesťanský Silvestr“, tedy oslava konce liturgického roku, jsme museli zrušit kvůli malé účasti. Tak třeba příští rok?

Co chystáme

Do budoucna bychom rádi navázali na tyto začátky a vytvořili partu, která se bude pravidelně scházet a prožívat společně i všemožné spontánní akce, ale také společně vyrazet na větší setkání mládeže – diecézní či celostátní setkání, které se letos o prázdninách koná v Ostravě. V blízké budoucnosti nás čeká ukončení školního roku u společného táboráku ve čtvrtek 25. 6. 2026.

Přidejte se k nám

Pokud chcete vědět, co se u nás děje, sledujte náš vikariátní Instagram @vikariat_pardubice. A pokud nejste instagramoví fanoušci nebo vám to slovo ani nic neříká, můžete o nás říct alespoň svým kamarádům, dětem nebo vnoučatům, kteří spadají do našeho vikariátu, povzbudte je, protože to stojí za to! Těšíme se na setkání!

Vikariát Pardubice)

(Knižní tipy**Nakladatelství Portál**

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Jessamy Hibberd

Lék na syndrom podvodníka

Přestaňte se podceňovat

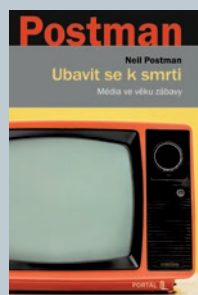

Praktický průvodce nabízí rady, nástroje a postupy pro nabytí zdravého sebevědomí a přijetí vlastních úspěchů, překonání sebesabotujících myšlenkových vzorců. Kniha určena každému, kdo se někdy potýkal s pochybnostmi o svých schopnostech a hodnotě a kdo usiluje o změnu myšlení, ať už v pracovním či osobním životě. Brož., 208 s., 399 Kč

Neil Postman

Ubavit se k smrti

Média ve věku zábavy

Slavná kniha vyšla v USA v 80. letech minulého století, kdy dominovala televize, pojednává tedy především o vlivu tohoto média. Z vážných věcí se stává show a z občanů pasivní konzumenti. Autor vybízí, abychom neslevovali z intelektuálních potřeb a vážnosti, jež jsou podle něj typické pro kulturu tištěných médií. Brož., 208 s., 399 Kč

Katechetické a pedagogické centrum**Proběhl 3. ročník Artvíkendu**

První květnový prodloužený víkend zorganizovalo katechetické a pedagogické centrum třetí ročník tzv. Artevíkendu.

Letošní setkání jsme se nechali inspirovat knihou od Petra Síse *Ptačí sněm*. Jedná se o alegorický příběh o ptácích, vydávající se hledat svého krále. Tato cesta, může symbolizovat i naši životní cestu. Proto vám nabízíme, proletět se jednotlivými údolími a udělat si chvilku pro sebe a své myšlenky. Najděte si klidné místo, vezměte si tužku a papír a ... letíme ... Hejno ptáků se dozvídá, že na hoře Kaf žije král, který dokáže zodpovědět na všechny otázky a který je nám tak blízko, jak my jsme od něj daleko. A tak se ptáci vydávají na cestu, na které musí překročit sedmero údolí.

1. Údolí hledání

„Hodte za hlavu své posedlosti, moc a vše, co je vám drahé.“

Napište jediné slovo: LETÍM... Pokud se objeví další slovo, klidně ho napište.

2. Údolí lásky

„Staříčkého hrobaře se ptali, zda lze pohřbít lásku. Řekl, že pohřbil mnoho mrtvých, ale nikdy své touhy.“

Zkuste si položit otázku: Co jste nikdy nepohřbili?

3. Údolí porozumění

„Pozastavený čas nezná počátek ani konec, jen nekonečný let.“

Obkreslete si ruku. Do dlaně napište odpověď na otázku: Čemu nerozumím a přesto vím, že je to pravda? Do jednotlivých prstů pak napište: Přesto ... (přesto to nesu, přesto to volím, přesto zůstávám...) Porozumění není pochopení. Je to schopnost zůstat. Některé věci se nevyjasní. Jen se naučíme je nést.

4. Údolí odstupů

„Jak pevný je náš svět ... a přece není nic než zrnka písku.“

Po dobu jedné minuty pište volně jednotlivá slova nebo krátké útržky myšlenek – bez přemýšlení, bez oprav, bez snahy dávat textu smysl. Poté se podívejte na napsaný text.

Na první pohled ten text možná nedává smysl. Je jako zrnka písku, která nedrží pohromadě. Ale při druhém pohledu se mezi nimi mohou začít objevovat jemné souvislosti.

5. Údolí jednoty

„Kde končím já, tam začíná druhý.“

Položte si otázku: Kde končí moje jistota a začíná důvěra v druhého?

6. Údolí úžasu

„Zda se neodvažujete dívat ... neodvažujete se dýchat...“

Zkuste si na jeden pomalý nádech napsat jednu větu, která vás jako první napadne.

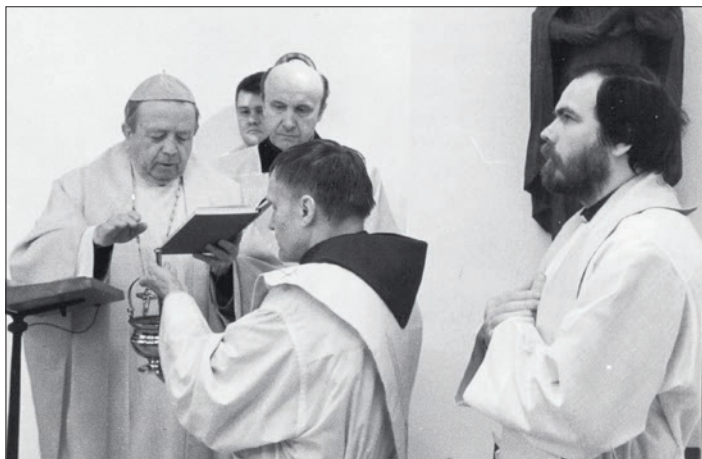
7. Údolí smrti

„Srdce je tu nehybné a tiché... skrývá mnohá tajemství.“

Nakonec třicet ptáků, spojených hledáním, konečně dorazí ke svému králi. A uvidí, že oni jsou král Simorg a že král Simorg je každý z nich... a oni všichni dohromady.

Věříme, že jste si tento let údolími užili a že vám přinesl alespoň malý odstup od spěchu a každodenního shonu. Pokud vás zaujal, můžete si přečíst celý text v knize Petra Síse *Ptačí sněm* a nechat se inspirovat i jeho bohatými ilustracemi.

Markéta Rumpíková)

☛ Tehdejší královéhradecký biskup Karel Otčenášek hospicovou službu velmi podporoval

☛ Zrod hospice v Červeném Kostelci byl pro média zajímavou záležitostí

Hospicové hnutí se zrodilo v naší diecézi

Už 30 let stojí v Červeném Kostelci budova, mající tvar symbolické lodě. Hospic Anežky České. Byla jsem tam mnohokrát. V pokojích pacientů, v zimní zahradě, čajovně, v kapli zasvěcené dceři Přemysla Otakara I. Nejčastěji v doprovodu **Ing. Miroslava Wajsara**, ředitele Hospice Anežky České a posléze i Oblastní charity Červený Kostelec.

☛ Jak vzpomíná na začátky zařízení, které bylo dlouhé roky jediné u nás? Nejen o tom byl náš rozhovor.

Mám před očima osmý prosinec 1995, Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu, jeden ze tří největších mariánských svátků v katolickém liturgickém kalendáři. Den, který se stal začátkem hospicové péče u nás. Připomíná okamžik, kdy Bůh poslal anděla Gabriela do Nazareta za Marií, aby jí oznámil, že počne syna. „*Jak se to stane?*“ zeptala se ho (Lk 1:26-38). Ani my, kteří jsme stáli na samém počátku, tedy arcibiskup Karel Otčenášek, kolegové z Diecézní charity (DCH) a MUDr. Marie Svatošová, jsme úplně přesně nevěděli, jak se to stane. Těžko bychom si tenkrát dokázali představit, že za tři desítky let bude u nás 17 hospiců,

rozvinutá mobilní hospicová péče, ambulance paliativní medicíny, dokonce atestovaný lékařský obor paliativní medicína atd. Takže je to především velká vděčnost Bohu i Panně Marii, a samozřejmě mnoha spolupracovníkům.

Byla to doba, kdy se v laické veřejnosti o hospicích nevědělo skoro nic. Zakladatelkou a vůdčí osobností českého hospicového hnutí se po listopadu 1989 stala Marie Svatošová. Rodačka z Hlavňova pod Broumovskými stěnami, prvními roky života spojená se Zbečником u Hronova. V roce 1993 založila občanské sdružení Ecce homo – Sdružení pro podporu domácí péče a hospiců. Stála u zrodu prvního českého hospice v Červeném Kostelci. Působila jako prezidentka Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče.

Téma umírání a smrti bylo tehdy opravdu tabu. My jsme chtěli postavit modelové zařízení. Vedle péče, která začala 2. ledna 1996 přijetím prvních pacientů, také poukázat na to, že jsou mezi námi lidé na konci života, v terminální nebo preterminální fázi, spojené s nějakým většinou onkologickým onemocněním. A že se o ně dá pečovat způsobem, aby tento svět opustili důstojně. Zároveň jsme chtěli, aby naše zařízení sloužilo jako modelové, aby se hospicová myšlenka rozšířila.

☛ Jak si vysvětluje vztah lidí ke smrti: strach nebo třeba jenom ostych o ní hovořit?

Je to nesporně individuální záležitost každého člověka. Asi je to taky jiné, když mně je 20, 40 nebo 60 nebo 90 let. Souvisí to i s hodnotovým nebo duchovním

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Kate Frost

Útěk na řecký ostrov

Xanthe Foxová má zdánlivě dokonalý život – dokud jí ho nezlomí jedno bolestné zklamání. Když jí řecká kmotra odkáže vilu na ostrově, rozhodne se opustit Londýn a začít znovu. Na Kefalonii postupně nachází samu sebe, pouští se do rekonstrukce staré vily a odhaluje tajemství své rodiny. Ne každý ji tu ale vítá. A čekají ji tady i nečekané city. *Brož., 336 s., 449 Kč*

Karin Kuschik

50 vět

Každý z nás někdy ztichl, když měl zrovna promluvit. Ať už v práci, v rodině nebo mezi přáteli. Renomovaná koučka přináší padesát praktických vět, které vám pomohou stát si za svým, jednat s respektem a přitom zůstat sami sebou. Díky srozumitelným příběhům a konkrétním formulacím se naučíte, jak zvládnout těžké rozhovory s lehkostí, humorem a hlavně suverénně. *Brož., 320 s., 429 Kč*

ukotvením nebo zaměřením. Jako věřící musím říct, že určitě je to svým způsobem tajemství, před kterým člověk musí mít respekt. Na druhou stranu je to něco, s čím se každý z nás jednou potká. Obava ze smrti se projevila i v počátcích našeho usilování. Šlo o to, kde hospic postavit. Díky tehdejšímu starostovi Červeného Kostelce Ing. Jiřímu Hanušovi vyrostl ve městě a stal se jeho přirozenou součástí. Pamatuji ale, jak nám tenkrát lidi doporučovali, abychom stavěli někde na horách, někde ve lese, aby tam nemocní, to byl takový jako dobře myšlený důvod, aby tam měli klid. Umírání a smrt patří do života. Ale většina společnosti to tehdy takhle ještě nevnímala, to se vracím k vaší otázce. Hospic lidem připomínal smrt, hmatatelně. Z toho možná ty obavy. Potom ale, mohl bych to doložit na řadě příkladů, lidé, kteří ze začátku byli proti výstavbě hospice na místě, kde už 30 let stojí, udělali osobní zkušenost. Pobýval tam třeba někdo z jejich blízkých a oni svůj názor velmi změnili. Když člověk umírá, je to jeho tajemství, ale vedle stojí rodina, jejíž členové nám poté, kdy doprovázeli svého nemocného v hospici, říkala: škoda, že jste tady nebyli před 10, 15 lety, když moje maminka, tatínek nebo jiný příbuzný umírali v nemocnici. Mohli jsme tam jít na návštěvu jenom ve středu a v neděli na dvě hodiny a dodnes vnímám jako trauma, že můj blízký zemřel a já u toho nemohl být.

77 Zmínili jsme jméno Marie Svatošové, která se na sklonku komunistického režimu v samizdatovém periodiku Salus dočetla o hospicovém hnutí. V prosinci 1989 opustila místo obvodní lékařky na OÚNZ Prahy 6 a začala pracovat v centrále Katolické charity, kde se stala iniciátorkou domácí péče. Kdy jste se vy dva potkali?

To si vzpomínám docela dobře. Já jsem v březnu 1993 nastoupil do DCH, tehdy tam byl ředitelem RNDr. Petr Šeba. Se mnou přišel ještě RNDr. Jiří Stejskal a Roman Vencel a začínali jsme budovat charitní síť v diecézi. Ředitel Šeba, pamatuju si to jako dneska, se tenkrát dozvěděl, že doktorka Svatošová, kterou jsme do té doby neznali, končí na ústředí ČKCH

v Praze, kde rozjížděla projekt charitní ošetrovatelské služby, a že má myšlenku vybudovat hospic. Doktor Šeba tedy, vědom si skutečnosti, že je z naší diecéze, vyslovil otázku, zda bychom ji neměli oslovit. Stalo se, to bylo někdy ve druhé polovině roku 1993.

77 To bylo tedy šťastné setkání!

To bylo šťastné setkání. Paní doktorka nám později říkala, že zamýšlela vybudovat hospic v Praze, ale tam se jí to nepodařilo. Když jsme se pak potkali a vzájemně poznali, zdůrazňovala, že se musí začít od lidí, myšleno personálu a dobrovolníků. Červený Kostelec se ukázal být více než vhodným místem!

77 Vzpomínám na slova, která zakladatelka českého hospicového hnutí a dlouholetá propagátorka paliativní péče pronesla, když jsme v jednom rozhlasovém pořadu vzpomínali na to, co vzniku hospice předcházelo: „Rozhodně ne od budovy ani od pozemku, ani od peněz. Musíte začít od lidí, protože bez lidí se to dělat nedá. A ne od jakýchkoliv lidí – ti lidé opravdu musí mít srdce.“

Tady musím vyjádřit opravdu velkou vděčnost, že se nám podařilo sehnat lidi, kteří měli a mají srdce i motivaci. Trochu jsme z toho měli obavy, když jsme se byli právě s paní doktorkou a jednou zdravotní sestrou podívat v Anglii, v kolébce hospicového hnutí. Navštívili jsme tam tehdy pět hospiců a ve všech nám říkali, že personál jim obvykle odchází po dvou letech. Takže je ta péče náročná. Z toho jsme trochu měli obavy, ale musím říct, že někteří zaměstnanci u nás pracují celé dlouhé roky, mnozí opravdu desetiletí. A pořád to dělají srdcem, za to jsem obrovsky vděčný.

77 Takže pro vás pojem syndrom vyhoření není až takovým strašákem?

Určitě hrozí. Nechci tohle nebezpečí bagatelizovat. Hodně je to o kolektivu, o celkové atmosféře v zařízení, o určité rovnováze mezi angažováním se ve prospěch pacientů a udržením si určitého soukromí nebo rodinného života.

I přívětivé prostředí ulehčuje pacientům v jejich nesnázích

Ze života mobilního hospice...

” Když jste byli v anglickém Hospici sv. Kryštofa, který je často připomínán v souvislosti s historií červenokosteleckého hospice, otevřelo vám to oči nebo jste něco takového očekávali?

Bylo to vlastně ve fázi, kdy DCH navázala spolupráci s Ing. arch. Janem Faltou z Hradce Králové, aby vytvořil projekt hospice. Jeli jsme se tam podívat, aby všechno u nás dobře provozně fungovalo. Hodně nám pomohlo, a trochu mile nás překvapilo, když jsme potom s určitým odstupem viděli, že právě i díky těm zkušenostem náš hospic v některých věcech byl, tím že se mohl stavět na zelené louce, lepší než St. Christopher's v Londýně-Sydenhamu, založený v roce 1967, který se připomíná jako úplně první hospic na světě.

” Ta vizuální podoba má svůj důvod? Přidá loď? Souvisí to s hospicovou myšlenkou? Je to loď naděje?

Byla to myšlenka pana architekta. Myslí, že to pojal tak, že je to loď, která nás převáží na druhý břeh. Ve Velké Británii jsme také pochopili, jak důležité jsou záležitosti související ... lidé, budova, péče, technologie, ale také informace pro veřejnost, PR, fundraising a velká spolupráce dobrovolníků. Propracovaný systém práce s nimi nás velice oslovil. Tady musím vyjádřit vděčnost, že máme přes 50 dobrovolníků, mnozí nám pomáhají dlouhé roky. Vlastně jsme převzali systém rozdělení těch činností tak, jak jsme ho viděli v Anglii. Druhá věc, což v letech 1993 nebo 1994 tady nebylo docela rozvinuté, byl fundraising. Dnes je to známá věc, ale tehdy jsme na to koukali dost „s otevřenou pusou“, jak velké množství financí a jakým způsobem se díky „píárovým a fundraisingovým“ aktivitám či různým beneficím, dají získat. Mluvíme o období, kdy hospicová péče nebyla ukotvena ve zdravotnickém ani sociálním systému,

takže to byla velká důvěra v pomoc lidí a v Boží prozřetelnost, že se nám podaří udržet provoz. Proto jsme už tehdy, i na základě těch zkušeností z Británie, vsadili na to, že jsme oslovovali veřejnost se dvěma cíli. Prvním bylo rozšířit hospicovou myšlenku a druhým ... pokud lidi osloví, aby se na ní nějakým způsobem podíleli. Nejenom finančně, ale i třeba modlitbou nebo propagací.

” Už jste zmínil legislativní boje. Sama pamatuji na „velké vítězství“ v podobě uzákonění pojmu hospicové lůžko. To byl dlouhotrvající proces.

Trvalo to skoro 10 let. Pokud bychom tenkrát čekali na to, až budeme mít všechno financování zajištěné, tak by hospic nestál. Museli jsme se spolehnout na to, že nám přispějí dárci nebo sponzoři. Řekli jsme si tehdy, že se budeme snažit poskytovat co nejlepší péči, zvát lidi na stáže,

Řád Královéhradeckého kraje získal Ing. Miroslav Wajsar za dlouholetý a systematický rozvoj sociálních služeb v kraji

Při děkovné řeči po převzetí vyznamenání

na návštěvy, na exkurze, a budeme-li poskytovat kvalitní péči jako určitý standard, který se tehdy zaváděl pro hospicovou péči, takže máme jakési oprávnění k tomu žádat taky o nějakou podporu.

Šel čas a věci se měnily za pochodu téměř neustále. Jednak se začalo více vysvětlovat nejen odborné, ale i laické veřejnosti co je paliativní medicína, o tom jsme už mluvili. Hospic se také začal rozrůstat, tu myšlenku jsme si taky přivezli z návštěvy v Anglii, kde jsme viděli, že hospicová paliativní péče je celý systém. A to byl náš dlouhodobý cíl. Když mluvím o systému, tak na lůžkový hospic jako centrum paliativy je navázaná tzv. domácí hospicová péče nebo někdy se říká mobilní hospic v dojezdové vzdálenosti 30–35 km, dále ambulance léčby bolesti doplněná poradenstvím a půjčovnou pomůcek. Celý určitý systém, který nabízí rodině nemocného nebo přímo nemocnému v závislosti na jeho možnostech a preferencích, různé formy péče. Samozřejmě to závisí na tom, jak jeho nemoc postupuje.

77 Vy řešíte i osudy těch, kdo zůstanou. Pomáháte těm, jimž odešel nejbližší.

Přínos hospicové péče byl nejen v tom, že jsme poukázali na situaci terminálně nemocných, ale i na osudy lidí, kteří tady zůstávají po odchodu svého blízkého. Proto rodině nebo doprovázejícím po 2–3 týdnech napíšeme takový krátký pozdrav, zajímáme se o to, jak se jim daří. Přibližně 4× do roka, s určitým odstupem časovým od úmrtí, je zveme na setkání

spojené s bohoslužbou a se zápisem do tzv. Knihy živých. Tam zapisujeme lidi, kteří u nás zemřeli. Událost je spojená s tím, že vždycky tam dopíšeme lidi za posledního čtvrt roku a za ně je sloužena mše svatá. Personál se za lidi, zapsané na ten, který den v Knize živých, modlí. Inspiraci jsme taky našli v Anglii, kde k hospicové péči patří nejen péče o nemocného, ale i doprovázení příbuzných lidí, a to jak v době onemocnění, tak i po tom smrti.

Naše zařízení je pro příbuzné pacientů otevřené 24 hodin denně 7 dní v týdnu. To je dnes v hospicích běžné. Většinu pokojů máme jednolůžkových s přistýlkou právě pro doprovázející příbuzné. Před třiceti lety to nebylo běžné, ale je to velmi důležité i z důvodů, o kterých jsme už mluvili. Právě pro ty blízké, kteří vědí, že v tom náročném období mohli a byli s tím svým nemocným. Pokud jim to samozřejmě umožní jejich osobní a rodinná situace.

77 Jak se potkává vaše ředitelování s vaším jáhenstvím?

Jáhenské svěcení jsem přijal společně s několika dalšími kolegy z rukou biskupa Josefa Kajneka v sobotu 20. září 2014. Byl jsme vysvěceni jako tzv. kategoriální jáhni, já pro duchovní péči v charitě a hospici. Při pohledu zpátky si uvědomuji, že bez Božího požehnání a Božích doteků, bychom nebyli tam, kde dnes jsme.

77 Můžeme společně nahlédnout do nejbližší budoucnosti?

Loňského 8. prosince jsme si v Červeném Kostelci společně připomněli nejen 30 let od založení Hospice Anežky České, ale zároveň také 15 let od zahájení služby mobilního hospice. Setkání bylo určené především těm, kdo se na vzniku i rozvoji hospice během let podíleli – současným i bývalým zaměstnancům, zakladatelům a partnerům, bez kterých by dnešní podoba služeb nebyla možná. Velmi rádi jsme mezi sebou uvítali MUDr. Marii Svatošovou, zakladatelku nejen našeho hospice, ale i moderní paliativní péče u nás.

Hospic má 20 pokojů, 14 jednolůžkových s přistýlkou, 2 čtyřlůžkové a 4 dvoulůžkové. Ty už dnes nevyhovují moderním požadavkům na péči, takže připravujeme přístavbu dalšího křídla. V něm by mělo vzniknout 8 jednolůžkových pokojů s přistýlkou, čímž by se nám podařilo zrušit stávající vícelůžkové pokoje. Stavební povolení máme, pokud to dobře půjde, chtěli bychom na letos podzim soutěžit dodavatele a do poloviny roku 2028 by mělo být hotovo.

V červnu před třemi lety bylo dokončeno Centrum sv. P. Pia pro zdravotní a sociální služby, poskytující komplexní péči lidem, kteří se ocitli v tíživé životní situaci z důvodu stáří, nemoci či zdravotního postižení. Realizace prvních stavebních úprav začala v roce 2018, kdy došlo k rekonstrukci tzv. „Kafkovy vily“, kde se v roce 2020 otevřela nová služba Denního stacionáře. Své zázemí v budově našla i Charitní pečovatelská služba a služba Tísňové péče. V druhé etapě došlo ke

Kultura patří do života člověka v každém věku a situaci

Všechny technické možnosti je třeba využít pro dobro pacientů

Miroslav Wajsar

je ředitelem Oblastní charity Červený Kostelec a svou dlouhodobou a systematickou prací se stal hnací silou rozvoje zdravotně sociálních služeb, včetně služeb hospiců v regionu. Během 25 let Oblastní charita Červený Kostelec vybudovala množství středisek s řadou služeb a nyní zaměstnává přes 200 zaměstnanců. Nejstarším střediskem je Hospic Anežky České, který poskytuje odbornou, ale i čistě lidskou péči těžce nemocným a umírajícím. Ročně se jedná průměrně o 400 pacientů. Toto zařízení se stalo inspirací pro vznik dalších hospiců v České republice. Největším střediskem je Domov sv. Josefa pro nemocné s roztroušenou mozkovou sklerózou, které je jediné zařízení tohoto typu v celé republice.

stavebním úpravám přilehlých sochařských ateliérů. V nich po rekonstrukci sídlí především zdravotní služby – Mobilní hospic Anežky České, Ambulance paliativní péče a Charitní ošetrovatelská služba. V posledních etapách stavby areálu pak vznikly čtyři byty chráněného bydlení. Čtyři byty chráněného bydlení byly dokončeny v červnu roku 2023

Areál, ve kterém poskytujeme terénní i ambulantní sociální a zdravotní služby, jsme pojmenovali po italském knězi, pateru Piovi z Pietrelciny, který proslul svou péčí o nemocné a trpící. Mě osobně provází otec Pio dlouhá léta jako člověk, který může být vzorem a inspirací pro dílo naší charity, ať už v Červeném Kostelci, nebo v Domově sv. Josefa ve Dvoře Králové. Ten, mimochodem, letos v prosinci oslaví 25 let od svého otevření. Zatím je stále jediným zařízením tohoto druhu v republice, i když za ono čtvrt století se hodně rozšířilo.

„A co plánujete vy osobně? Hospic byl (a stále je) váš život. Ve službě charitě jste prožil 33 let, stal jste se symbolem hospicové péče.“

Zdraví mně zatím, zaplať Pán Bůh, slouží, nechtěl bych v parku na lavičce

sypat ptáčkům. Na druhou stranu bych rád postupně předával ne tak pozici, ale myšlenku péče o lidi, ať už terminálně nemocným v hospici, nebo lidem s roztroušenou sklerózou v Domově sv. Josefa. Na jednu stranu pocituji velkou radost a vděčnost při pohledu zpátky, na straně druhé mám obavy ze snah prosadit eutanázii. Je to mnohdy schované pod zdánlivě nevinnými nálepkami, ale skrývá se za nimi nebezpečí šikmého svahu. Proto bych určitě, dokud mně budou síly stačit, rád přispěl k tomu, aby se toto nebezpečí podařilo nějak odvrátit.

„Co byste tomu, kdo usedne na vaše místo, kladl na srdce především?“

Důvěru. Důvěru v Boží vedení, pokud to bude člověk, kterému to něco říká. Důvěru k zaměstnancům, určitou velkorysost a prostor pro ně. A nakonec důvěru v nejbližší spolupracovníky. Rád cituji slova, která mně kdysi řekl jeden známý kněz, už je léta po smrti. Říkal, že Pán Bůh není žádný troškař, ale velkorysý grand. A když se podívám zpátky, tak na mnoha případech vidím, jak naše zdánlivě drobné náměty nabraly časem mnohem větší rozměr. Když se člověk spolehl na podnět, který se časem ukázal lepší než to, co jsme původně vymysleli.

Konkrétně. Původně jsme chtěli vybudovat hospic úpravou venkovské prodejny v Malých Svatoňovicích, mělo tam být asi 15 lůžek. Ze stavebního hlediska se to ukázalo nemožné, a je z toho hospic na zelené louce o 30 lůžcích. Když jsem se během svého působení setkal v hospici s mladou ženou s roztroušenou sklerózou, zjišťoval jsem, jestli v republice existuje nějaké zařízení pro lidi s tímto onemocněním. Zjistil jsem, že není, tak jsme chtěli v Červeném Kostelci pro ně stavět 6 pokojů. Do toho přišla nabídka Kongregace sester Nejsvětější svátosti, která nám v roce 2001 darovala zchátralý barokní klášter v Žirči. Dnes je domovem pro 88 pacientů, jimž nabízí komplexní sociální i zdravotní služby. Člověk by to nevymyslel, ale Pán Bůh prostě není troškař, ale velkorysý grand.

Eva Zálešáková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Nathalie Fourmy

Nagasaki 1945

Komiks o lékaři, který přežil
výbuch atomové bomby

Doktor Takaši Nagai z Nagasaki (1908–1951) je dnes ve světě vnímaný jako Gándhí Japonska. Když byla na Nagasaki svržena atomová puma, spolu s několika kolegy pak pomáhali ošetřovat raněné. Kvůli nemoci z ozáření věděl, že nebude dlouho žít, přesto však ve zbývajících letech dodával ve své chatrči naději mnoha lidem, kteří za ním přijížděli z celého Japonska i ze zahraničí. *Váz., 80 s., 449 Kč*

M. a O. Malcuratovi, M. Greselin

Svatý Pier Giorgio Frassati

Pier Giorgio Frassati zemřel v roce 1925, ve věku pouhých 24 let. V Turíně ho oplakávali lidé všech společenských vrstev – všemožně totiž pomáhal mnoha chudým rodinám. Od dětství prohluboval svůj vztah s Ježíšem, v dospělosti se stal terciářem dominikánů. Svatořečen byl roku 2025 spolu s Carlem Acutisem – nejen mladí lidé teď mají dva úžasné přátele a přímluvce v nebi. *Váz., 48 s., 349 Kč*

Hora Matky Boží aneb povídky z dějin kláštera v Králíkách

Jakub Brdīčko

V modrém kabátu (2)

(dokončení povídky
z minulého čísla Adalbertu)

L. P. 1745

*Přišel do marnosti, odchází do temnot
a v temnotách je pohřbeno jeho jméno.
(Kaz 6, 4)*

To víte, že jsem s vojáky obchodoval jenom potají, ale sousedům bylo divné, že jenom moje stodoly minou bez povšimnutí, a u nich rabují bez ustání. Však jsem to byl já, kdo jim posílal zprávy o ukrytých zásobách, o jídle, kůžích nebo pivu. Nemyslel jsem, že je to nějaké zrádovství, když Friedrich je mnohem lepší panovník než naše císařovna, která mu v tom roce musela se skřipěním odevzdat celou slezskou zem.

A také jsem zavíral oči a lidi utěšoval, že vykrádání domů, stodol a chlévů brzy

pomine, jsou to jen vojáci, a až tahle hloupá vojna skončí, vrátí nám to král Friedrich nastotísíkrát. To jsem si opravdu myslel, jenže moje žena pak před rokem na podzim začala pochybovat. To bylo tenkrát, když můj důstojník Neumann dal zatknout purkmistra Euchorna, že když nedostanou rovných tři sta zlatých, tak ho pověsí na šibenici. Co jsem měl dělat? Zavřel jsem krám a šel přímo za ním.

„Poslyšte,“ začal jsem potichu. „Já jim řeknu, kde mládež Brosser ukrývá svoje krávy, má jich pořádný stádo a dobrého masa máte furt pomálu, a voni ráčej váženého pana purkmistra pustit.“

Počítal jsem totiž, že má toho dobytka aspoň dva tucty a za to by mohli někde utržit přes dvě stě zlatáků. A Neumann souhlasil, pochytil krávy a vojáci odtáhli, jenom moje Heinrike lamentovala, že ten císař Friedrich nemůže být dobrý člověk, když má takovou armádu, a přidala, že ty slavní vojáci si troufli na holku Weigelovu, a tu teď musej hlídat, aby se jim na špagatě nevběhla.

No a pak už to šlo ráz na ráz. Bojovalo se, kradlo a vraždilo, armády se valily přes město jedna za druhou, stodoly zely prázdnotou, ani žitná už nebyla, a nikdo, opravdu nikdo už nemyslel, že by jednou nastal lepší pořádek. Přežít, vydržet to, však všechno má konec, i tahle prokletá válka! Heinrike se dala na modlení, o kluky ať se stará služka, každý den hned po ránu běžela do kláštera a prosila Matku Boží, aby už byl konec.

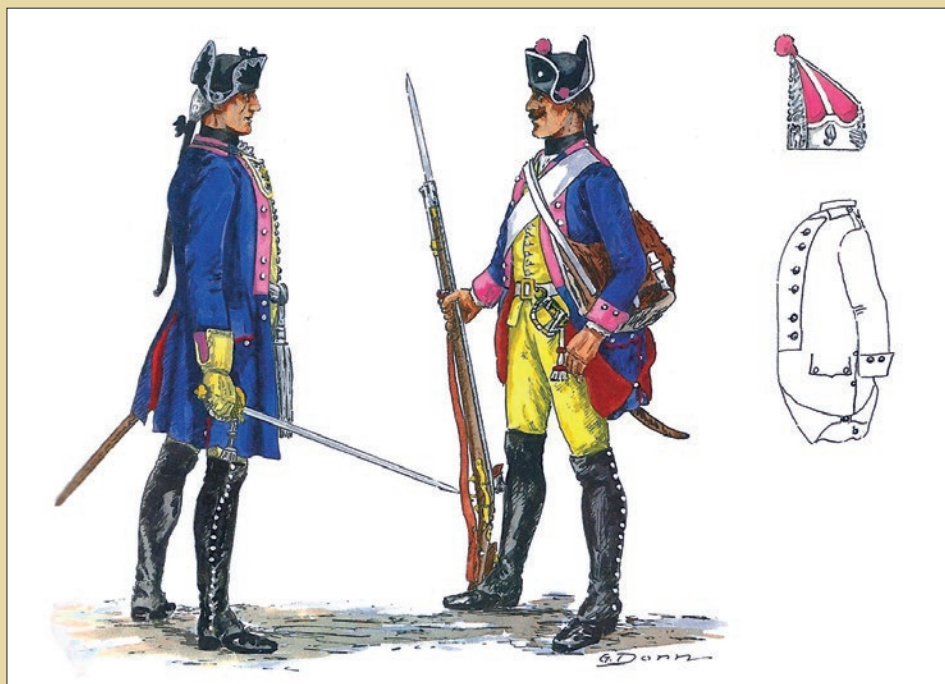
Letos v říjnu tak přišlo, že se nám žebrňáky bořily do bláta, až loukotě nebyly vůbec vidět. Po cestách se nedalo jezdit. Tu si naši lidi řekli, že radši půjdou vysoko do hor, do Dědova lesa, kde byla taková chajda a tam se schovají i s majetkem, než se Prusáci přeženou. Moje žena s dětmi utíkala do kláštera, že když najdou město prázdné, tak se rozzuřej a budou si vybíjet vztek na nás obyčejnskejch kupců. Marně jsem jí vysvětloval, že téměř Prusům není nic svaté, a než se naděje, vypálejí celý klášter i s lidma. (Heinrike, já jsem vás dnes ráno viděl naposled!) Tak jsem setrval ve městě sám, zbylo tam jen pár ubožáků, nemocní a chromí, i pan farář, kterému už neměli co vzít. Čekal jsem, kdy konečně dorazí, oni vždycky bubnovali a hráli na píšťalu, a než jsem je uslyšel, snažil jsem se vzpomínat na krále Friedricha v modrém kabátu, ale nedařilo se mi, zdál se mi jakoby v mlze a najednou jsem postrádal všechnu útěchu.

„Tak kde jsou?“ řekl mi ten Neumann, ani nesekočil z koně. Mával mi šavlí nad hlavou a hrozil. „Mluv, nebo tě rozsekám!“

Všechno jsem jim pověděl a oni mě hodili na koně, abych je dovedl až do toho Dědova lesa.

„Běda, jestli tam nebudou, budeš chci-pat pěkně pomalu!“

Seděl jsem v sedle za jedním kyrysníkem, stoupali jsme podél potoka přes Heidisch, nikdo nic neřikal, asi byli celí utrmácení z cest a bojů.

A já jsem si připadal ztracený, úplně stejně, jako když mi ráno utekla celá rodina.

Ještě jsem spatřil klášter, ty dvě věže, a najednou mi začaly padat slzy.

Představoval jsem si, jak se tam Heinrike modlí (celý život na to moc nebyla, až teď najednou!), tam se kdysi modlila i moje matka (kterou jsem ani nepoznal) a tam se taky modlil můj nebožtík táta. „Modlím se tam hlavně za tebe,“ říkal, když se vracel domů. „Aby z tebe nevyrostl neznaboh!“ Tam jsem jako chlapec prodával ty jeho figurky, o velkých poutích jsem je chtěl za ceny úplně nejvyšší, tam jsem musel na sebe žalovat ve zpovědnici, tam jsem musel poslouchat dlouhá kázání a tvářit se jako svatoušek, ale jako dospělý už jsem měl od toho pokoj, táta sotva udržel řezbářský nůž, jen stonal a já jsem zařídil obrovský podnik.

Vezli mě do toho Dědova lesa a já jsem se převelice bál, že mě Prusové nakonec popraví. Snažil jsem se tu představu zapašit, vracela se však víc a víc.

Tolikrát jsem tátovi povídal, k čemu všechno to modlení, vždyť voda teče pořád dál, stromy nám mrznou, lidi mrznou, vichřice krade střechy, seš jako tělo bez duše, copak ta tvoje Boží Matička něco pro nás udělala? Táta jen zavrtěl hlavou a odříkával ty svoje zdrávasky a otčenášky, že jsem se musel zasmát. „Štěstí si musí člověk zařídit!“ říkal jsem ženě a ona mi dala polibek a řekla: „A já jsem si štěstí zařídila s tebou!“

Dnes jsem dělal to co táta: volal jsem v duchu tu nebeskou Matičku, ano, brečel jsem jako klouček, nic jiného jsem ani nemohl, jen ať se Prušáci smějou, bylo mi všechno lhostejné, ukazoval jsem jim cestu, ať si nakradou a pozabíjí, co chtějí, tohle mám za všecku službu, tohle mám za všechnu lásku k jejich králům? Zošklivil se mi ten jeho kabát, jistě bych zvrátil z jeho klobouku a ostrého pohledu.

Ale Matka Boží nebyla pro mě. Volal jsem před zavřenými dveřmi. Zavřela oči i náruč. Nemohla pomoci tomu, kdo si vždycky pomáhal sám. Čím víc jsem si uvědomoval, jak se mě štítí, tím víc jsem ji prosil, dokonce i sliboval, že dám svoje jmění na klášter a kluky pošlu za posluhy těm černým mnichům, jenže se mi zdálo, jako by mě vůbec nechtěla slyšet,

Friedrich II. Veliký, pruský král (vládl 1740 až 1786)

byla daleko, přísná a tvrdá. A proč by taky nebyla? Neměl jsem u ní žádnou zásluhu, jejího Syna jsem nectil, jak by zasloužil, nedržel jsem půst ani svátek, a dětem jsem ve víře zbraňoval. Myslel jsem, že se máme hlavně uchytit na tomto světě, abychom se měli dobře, ale dnes se máme všichni úplně nejhůř, a kdoví, zda nám kyrysníci město nesrovnají se zemí.

Nejvíce jsem myslel na tátu. Než umřel, držel mě za ruku a povídal: „Nezapomeň, Karle, dobrý skutek lásky bude vždycky odměněn!“

Chtěl jsem se ho hned zeptat: „A kdy Bůh odměnil tebe?“ Ale rychle jsem si to rozmyslel, kéž umře v té své nevědomosti.

Nyní tu pláču do modrého kabátu toho kyrysníka, to není doba na dobré skutky, buď mě zastřelí Prus, nebo mě zapíchnou sousedi, svoje skutky jsem právě vyčerpal.

„Tak kde jsou?“ řve na mě Ernst von Neumann, a už se neusmívá, jako když jsem mu dal napít v Ullendorfu.

„Támhle za tou zátáčkou!“

Ukazuju k Hohenflussu, ne k prameništi v Dědově lese. Stačí chvilinka cvalu, aby bylo jasné, že široko daleko se neskryvá žádný uprchlík. Vojáci sesednou, běhají po mechu s puškami, jako mraveci se hemží do všech stran, ale tady měšťany nenajdou, tady ne.

Kopl mě tou černou holínkou.

„Tak kde jsou?“

„Nevím, já nevím...“

Zabila mě až sedmá střela. Dali si záležet.

Ležím tváří k nebi, svoji krev jsem už vyčerpal, nevím o světě, jenom tam na Hoře v klášteře hoří tisíce svíce a Matka Boží mě přikrývá modrým pláštěm.

(pokračování povídkového příběhu v některém z příštích čísel Adalbertu)

Pomoc papežských misíí v Zimbabwe

Slovo Zimbabwe pochází z jazyka Šonů a v překladu znamená „Kamenný dům“. Tato vnitrozemská země na jihu Afriky je domovem pro zhruba 15 milionů lidí. Svou rozlohou je téměř pětikrát větší než Česká republika, ale počtem obyvatel nás převyšuje jen o polovinu.

Nedaleko hlavního města Harare vzniklo jedno z nejvýznamnějších misijních center v roce 1936, jedná se o seminář Chishawasha, který byl otevřen s cílem vzdělávat a formovat místní kněze, a tím položit pevné základy katolické církve v Zimbabwe. Seminaristé pocházejí ze všech osmi diecézí Zimbabwe, ale také ze zahraničí – z Malawi, z Tanzanie, a také z Botswany. Je to skutečně mezinárodní komunita, která je propojena i se světem prostřednictvím misijní spolupráce, zejména skrze Papežská misijní díla.

V semináři procházejí seminaristé komplexní formací ve čtyřech základních rovinách. Nejde jen o studium, ale o celkovou přípravu na život a službu. Kromě duchovní, lidské, intelektuální a pastorační formace se učí také praktickým dovednostem – jak pracovat, být soběstační, hospodařit s prostředky, šetřit a nést odpovědnost. Věříme, že církev potřebuje kněze, kteří budou schopni nejen sloužit duchovně, ale také pečovat o její udržitelnost.

Velmi důležitou a živou roli v Zimbabwe hrají děti a to především díky Papežskému misijnímu dílu dětí, které je zde mimořádně aktivní. Právě formace dětí je klíčová, protože u nich se vytváří pevné základy, na kterých pak může církev dlouhodobě růst.

Papežské misijní dílo dětí je součástí širší rodiny Papežských misijních děl, celosvětové organizace katolické církve, která podporuje misijní činnost po celém světě. Papežská misijní díla působí jménem Svatého stolce a jsou pod přímou autoritou papeže v Římě.

V České republice stojí jejich pomoc na solidaritě místních lidí, kteří se společně skládají na podporu misijních projektů. Dnes tak Papežská misijní díla v České republice pomáhají prostřednictvím zhruba osmdesáti projektů v sedmnácti zemích světa. V posledních dvou letech se cíleně zaměřují také na Zimbabwe, kde se snaží reagovat na největší výzvy, kterým tamní společnost čelí. Pomoc směřuje především k dětem a rodinám a zahrnuje podporu vzdělávání, zdravotní péče, zajištění výživy, ochranu dětí před zneužíváním, přístup k čisté vodě i rozvoj místních komunit. Jen v nedávném období tak byly podpořeny desítky projektů, které

pomohly desítkám tisíc konkrétních dětí a přispěly ke zlepšení jejich životních podmínek v mnoha částech země.

Lidé v Zimbabwe dobře vědí, že za těmito změnami stojí solidarita lidí z České republiky. A právě jim chtějí vzkázat jednoduché, ale důležité poselství: „*Naslouchejte vnitřnímu hlasu, který v sobě nesete, a nebojte se udělat odvážný krok a odpovědět na to, k čemu jste voláni. Není to jednoduchá cesta. Není to vždy snadné, ale pokud se člověk vydá po cestě, která dává smysl, nachází sílu jít dál. To nejdůležitější je udělat ten první krok a nebát se hledat.*“

Všem, kteří s námi pomáháte v misijních zemích, upřímně děkujeme!

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové

www.missio.cz

ZPRAVODAJ DIECÉZNÍ CHARITY HRADEC KRÁLOVÉ 6/2026

Darujte znevýhodněným dětem pobyt v Orlických horách

Připojte se i vy k vlně dobrých skutků a zapojte se do dobročinné sbírky Daránek na pomoc potřebným dětem, kterou pořádá Charita ČR k Mezinárodnímu dni dětí. Jméno Daránek má podle darů, které umožní znevýhodněným dětem příznivější start do života.

V naší diecézi Daránek podpoří děti z Nizkoprahového zařízení pro děti a mládež Jakub klub a z pěstounských rodin, kterým pomáhá Charita Přelouč. S vaší pomocí bychom rádi těmto dětem darovali pobyt v přírodě.

O prázdninách se ve třídě vždycky opakuje stejná otázka. „Tak co jste dělali?“ zeptá se paní učitelka a děti se začnou předhánět. Někdo byl u moře, jiný na táboře, další vypráví o výletě do hor. Smějí se, doplňují se, vzpomínky se vrací samy. Děti z klubu nemají, co říct. Prázdniny strávily doma. Vlastně ani neví, jak je popsát.

Ne všechny děti mají v životě stejné startovní podmínky. Některé vyrůstají v rodinách, kde chybí peníze, klid i prostor pro obyčejnou radost. Právě takovým dětem pomáhá Charita Přelouč. Jsou mezi nimi děti, které nikdy nezažily noc pod hvězdnou oblohou mimo svůj domov. Nemají možnost vyzkoušet nové věci, zažít radost z úspěchu nebo vzpomínky, které zahřejí u srdce.

Darujte těmto dětem pobyt plný her, výletů, smíchu u táboráku a nových přátelství. Pobyt v přírodě jim pomůže rozvíjet samostatnost, odpovědnost a sebevědomí. Můžete jim dodat odvalu, sebevědomí a pocít, že na světě nejsou samy.

Charita Přelouč

DARUJTE DĚTEM POBYT V PŘÍRODĚ

Váš příspěvek umožní letní zážitkový pobyt na horách pro děti ze znevýhodněných a pěstounských rodin, kterým pomáhá Charita Přelouč

Děkujeme vám za každý dar!

DARÁNEK POMÁHÁ DĚTEM

Prosím, podpořte Daránka

Do sbírky Daránek pomáhá dětem lze přispět na účet číslo 44665522/0800 u ČS, VS 91195. Darovat je možné i QR platbou nebo online na www.darank.cz, kde můžete podpořit přímo **záměr číslo 5 – Charita Přelouč – na pobyt v přírodě**.

Děti by si od Daránka přály letní zážitkový pobyt na Šerlišském mlýně v Deštném v Orlických horách.

Děkujeme, že s námi pomáháte těm nejzranitelnějším!

Bližší informace najdete také na www.hk.caritas.cz, www.charita.prelouc.cz a www.darank.cz.

(AKTUALITY)**Hospic pro Hradecko otevřen,
novému zázemí požehnal biskup Vokál**

Hradec Králové: Nově vybudovaný Hospic pro Hradecko s odlehčovací službou ve Stěžerách v úterý 5. května poprvé otevřel své brány pozvaným hostům a partnerům projektu. Slavnostní setkání předznamenalo blížící se zahájení plného provozu, ke kterému dojde začátkem června.

Slavnostní odpoledne zahájily projevy hostů, kteří se na realizaci projektu podíleli. Za Královéhradecký kraj vystoupil hejtmán Petr Koleta, za město Hradec Králové primátorka Pavlína Springerová. Architektonický koncept přiblížil arch. Chmelík a za realizační firmu STAKO promluvil pan Kulda. Dále pak ředitel Oblastní charity Hradec Králové Vojtěch Šůstek, ředitelka Diecézní charity Anna Maclová a za obec Stěžery vystoupila paní Pavlů v zastoupení starostky paní Smetiprachové.

„Přáli bychom si, aby toto zařízení sloužilo klientům, kteří jsou na konci svého života, nebo kteří jsou v těžké životní situaci, aby si tu mohli odpočinout a nabrat sílu a energii. Jsme moc rádi, že se tak po dlouhém úsilí podařilo vybudovat tak důležitou stavbu,“ uvedl Vojtěch Šůstek, ředitel Oblastní charity Hradec Králové.

„Přeji všem, kteří v tomto zařízení budou sloužit, včetně těch, vyjíždějících odsud do domácností v rámci domácí hospicové péče, aby zde spoluvytvářeli prostředí vzájemného porozumění, sdílení, pochopení a podpory pro tuto náročnou službu, aby zde zakoušeli její smysl a Boží požehnání,“ doplnila Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové.

Mons. JUDr. Ing. Jan Vokál, JU.D. novému hospici i všem, kteří v něm v budoucnu najdou péči nebo útočiště, požehnal.

Vrcholem oficiálního programu bylo slavnostní přestřižení pásy. Zástupce společnosti Alza a.s., p. Deutsch předal panu řediteli Šůstkovi také finanční šek na podporu hospice. O hudební doprovod se postaral ženský kruh Kolednice a občerstvení zajistila VOŠ, SŠ, ZŠ a MŠ Hradec Králové.

Zařízení disponuje kapacitou 12 lůžek pro hospicovou péči a 8 lůžek pro odlehčovací službu. Plný provoz komplexu, který nabídne i zázemí pro domácí hospicovou péči a ambulanci, odstartuje v průběhu června. Ve středu 13. května se uskutečnil také Den otevřených dveří a do moderních prostor hospice tak mohla nahlédnout i široká veřejnost.

Myšlenka na vybudování kamenného hospice zrála 13 let. Od původního záměru se projekt posunul k samotné realizaci v listopadu 2024, kdy byla stavba zahájena. Architektonický návrh komplexu zpracovala projekční kancelář Chmelík a partneři, o stavební práce se postarala společnost STAKO s.r.o. Budova byla úspěšně zkolaudována v lednu 2026 a tento měsíc se její dveře otevrou prvním klientům.

Investorem projektu je Oblastní charita Hradec Králové, takto rozsáhlá stavba by však nemohla vzniknout bez silné podpory partnerů a veřejnosti. Ze zdrojů Ministerstva práce a sociálních věcí putovalo na stavbu 60 milionů korun, Královéhradecký kraj přispěl částkou 63 milionů a statutární město Hradec Králové podpořilo projekt 30 miliony. Významnou podporu ve výši 11 milionů poskytlo Biskupství královéhradecké a další zhruba 3 miliony se podařilo získat od okolních obcí. Neuvěřitelných 14 milionů se vybralo díky soukromým dárcům, a to jak formou přímých darů, tak z výtěžků Tříkrálové sbírky, Kamínkové aukce, akce Květ pro hospic či řady benefičních koncertů a divadelních představení. Více na www.charitahk.cz.

Natálie Medová)

Slavnostní otevření Hospicu pro Hradecko ve Stěžerách vyvrcholilo symbolickým přestřižením pásy; foto: Matěj Sládek

Akademik RUN UHK 2026

Symbolický šek na 38 tisíc korun pro sbírku Daránek pomáhá dětem převzala z rukou rektora UHK doc. Jana Kříže vedoucí NZDM Jakub klub Přelouč Mgr. Miroslava Škávová; foto: Jana Karasová

Jubilejní Akademik RUN 2026 Univerzity Hradec Králové podpořil sbírku Daránek

Hradec Králové: Děkujeme mnohokrát Univerzitě Hradec Králové za podporu charitní sbírky Daránek a krásný dar 38 tisíc korun, který umožní pobyt v přírodě pro znevýhodněné děti z nízkoprahy Jakub klub Charity Přelouč. Velké díky všem účastníkům i organizátorům univerzitního sportovního odpoledne a charitativního běhu Akademik RUN 2026, kterým ožil kampus v úterý 21. dubna, a gratulujeme všem vítězům!

Univerzitní sportovní odpoledne vyvrcholilo jubilejním 10. ročníkem benefičního běhu Akademik RUN, kterého se zúčastnilo 438 běžců a běžkyň. V závěru akce předal rektor docent Jan Kříž symbolický šek v hodnotě 38 tisíc korun na podporu sbírky Daránek pomáhá dětem, který převzala Mgr. Miroslava Škávová, absolventka UHK a dnes vedoucí Nízkopražského zařízení pro děti a mládež Jakub klub Charity Přelouč.

Velice si vážíme toho, že si studenti a pedagogové Univerzity Hradec Králové vybrali právě Daránka. O Akademik RUN 2026 a jeho výsledcích více na www.uhk.cz. Jak pomáhá sbírka Daránek i v našich regionech a jak ji můžete podpořit se dozvíte v úvodním článku i na webu www.daraneck.cz a www.hk.caritas.cz.

Jana Karasová

Divadlo jako cesta k růstu: projekt Tři bratři propojil děti z různých prostředí

Dvůr Králové nad Labem: Ve středu 25. března se v divadelním sálu dvorského gymnázia uskutečnilo divadelní představení „Tři bratři“, které nebylo jen kulturní událostí, ale především příkladem smysluplné sociální práce prostřednictvím umění. Na jevišti se představili nejen studenti dvorského gymnázia, ale i klienti Nízkopražského zařízení pro děti a mládež Střelka společně s pracovníky, a žáky internátu.

Celý projekt měl výrazný sociální přesah. Děti a mladí lidé, kteří často vyrůstají v náročnějších životních podmínkách, se po dobu tří měsíců pravidelně účastnili zkoušek a společně pracovali na výsledném představení. Učili se nejen textům a choreografii, ale především zodpovědnosti, spolupráci a vytrvalosti. Pro mnohé z nich šlo o zkušenost, která v jejich běžném životě nemá obdoby – závazek docházky, práce v týmu a dotahování společného cíle.

Významnou roli hrála také kreativní složka projektu. Někteří klienti se podíleli na výrobě masek, kde dostali prostor pro vlastní nápady, fantazii a seberealizaci. Tato činnost pomohla rozvíjet jejich tvořivost a posílila jejich sebevědomí. Samotné vystoupení pak pro řadu účastníků znamenalo důležitý krok mimo jejich komfortní zónu. Stát na jevišti před publikem vyžadovalo odvahu, zvládnutí trémy i důvěru v ostatní členy týmu. Během celé přípravy i realizace se účastníci vzájemně podporovali, motivovali a oceňovali, čímž se posilovala nejen jejich divadelní role, ale i sociální vazby.

Projekt „Tři bratři“ tak ukázal, že divadlo může být mnohem víc než jen kulturní zážitek – může se stát nástrojem sociálního začleňování, rozvoje dovedností a posilování sebevědomí u dětí a mladých lidí, kteří nemají vždy stejné startovní podmínky.

[Pokračování na následující straně](#)

Výtězek divadelního představení „Tři bratři“ ve Dvoře Králové bude věnován na společný výlet klientů NZDM Střelka; foto: Oblastní charita Dvůr Králové

KALENDÁŘ AKCÍ

Náchod

Otevření nové budovy Centra terénních služeb

■ **5. 6. ve 14 hod. v Dobenínské ulici 1994.** Oblastní charita Náchod slavnostně otevře novou budovu Centra terénních služeb a srdečně vás zve na jejich prohlídku od 14 do 18 hod. Více na www.nachod.charita.cz.

Jičín

Den pro rodinu

■ **14. 6. v zámeckém parku.** Na akci se budou prezentovat i služby Oblastní charity Jičín – Centrum SASanka nebo Nízkoprahová centra pro děti a mládež. Nenechte si ujít program plný zábavy, hudby, tvořivých dílen a prezentací organizací zaměřených na podporu rodin. Více na www.jicin.charita.cz.

Lanškroun, Litomyšl a Humpolec

Výstavy Adopce na dálku

„Adopce na dálku pohledem zblízka“ – výstava fotografií kameramana TV Noe Martina Šoltyse z projektu Adopce na dálku Diecézní charity HK v Indii.

■ **29. 5.–8. 6., kostel sv. Václava, Lanškroun**

■ **9. 6.–31. 7., kostel Povýšení svatého Kříže, Litomyšl**

„Štafeta dobra“ – příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity.

■ **červen, kostel sv. Mikuláše, Humpolec**

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Červený Kostelec

Exercicie P. Anthony Saji

■ **4.–9. 6., Kino Luník.** Charita a farnost v Červeném Kostelci zvou na duchovní obnovu pod vedením P. Anthony Saji VC na téma „Vnitřní uzdravení“. Tlumočení zajištěno, lze se zapojit i na vybraný den. Přijďte si odpočinout a načerpat nové síly. Info a registrace na www.charitack.cz.

Hradec Králové

Mezinárodní soutěž „České tradice & svět“

■ Ukažte svou kreativitu a objevte kouzlo našich tradic v mezinárodní soutěži „České tradice & svět“. Zapojit se mohou děti i dospělí. Pořádá Komunitní centrum Most a Dobrovolnické centrum Diecézní charity HK. Výsledky vyhlásíme na Setkání národů 19. 11. 2026. **Své práce můžete posílat do 30. 9.** Více také na www.hk.caritas.cz a www.instagram.com/kc_most_hk/.

Těšíme se na vaše originální výtvary!

► Pokračování z předcházející strany

Velké poděkování patří všem zúčastněným, kteří se na projektu podíleli a vytvořili bezpečný a podporující prostor pro společnou práci. Finanční výtěžek z představení bude využit na společný výlet klientů Nízkoprahového zařízení pro děti a mládež Střelka. Více na www.dk.charita.cz.

Petra Vališková)

Chci zažít sociální služby 2026

Pardubice: V úterý 21. dubna se ve vzdělávacím centru SFÉRA v prostorách Automatických mlýnů v Pardubicích uskutečnil již 4. ročník akce „Chci zažít sociální služby 2026“, která přiblížila veřejnosti svět sociálních služeb zážitkovou formou. Akci pořádala Oblastní charita Pardubice ve spolupráci se Základní školou a Praktickou školou SVÍTÁNÍ a městem Pardubice.

Návštěvníci, především studenti středních a vysokých škol, měli možnost poznat činnost desítek poskytovatelů sociálních služeb a vyzkoušet si jejich práci na vlastní kůži. Součástí programu byla interaktivní stanoviště zaměřená například na simulaci různých životních situací, jízdu na invalidním vozíku nebo virtuální realitu.

Akce nabídla nejen nové zážitky, ale i hlubší porozumění tomu, jak důležitou roli sociální služby ve společnosti mají. Pro studenty byla zároveň příležitostí vyzkoušet si na vlastní kůži, jak může vypadat jejich budoucí povolání. Více na www.pardubice.charita.cz.

Kristýna Mikulová)

Tradiční akce spojila rodiny klientů

Jičín: Na konci dubna uspořádala Oblastní charita Jičín společné odpoledne pro klienty Centra SASanka a Nízkoprahových klubů. Akce se nesla v duchu tradičního pálení čarodějnic a zúčastnily se jí děti i jejich rodiče. Společné opékání doplnily volnočasové aktivity a hry pro děti. Setkání proběhlo za příznivého počasí a v přátelské atmosféře.

„Tuto akci vnímáme jako jednu z nejvydařenějších. Bylo znát, že se lidé baví, jsou uvolnění a společný čas si opravdu užívají. Děti měly radost a s nadšením se zapojovaly do her,“ uvedla jedna ze sociálních pracovníček.

Podobná setkání mají významný přínos pro posilování vztahů mezi rodinami i pro rozvoj komunitního života. Účastníci tak měli možnost nejen strávit společný čas, ale také sdílet své zkušenosti a vzájemně se podpořit. Děkujeme všem, kteří se zúčastnili, a těšíme se na další společná setkání. Více na www.jicin.charita.cz.

Renata Novotná)

POUTNÍ CENTRUM BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉHO
A ČESKOMORAVSKÁ FATIMA KOCLÍŘOV VÁS ZVOU
NA TRADIČNÍ

LETNÍ POUŤ RODIN A NEMOCNÝCH
KE SVATÉ ZDISLAVĚ
JABLONNÉ V PODJEŠTĚDÍ

BAZILIKA MINOR SV. VAVŘINCE A SV. ZDISLAVY
SOBOTA 18. ČERVENCE 2026

- od 9:30 příležitost ke svátosti smíření
- 10:30 registrace a příprava seniorů a nemocných k přijetí svátosti nemocných
- **11:00** slavnostní přivítání královéhradeckého biskupa **J.E. Mons. Jana Vokála**
Poutní mše svatá ke cti svaté Zdislavy, za rodiny a nemocné
  - Při bohoslužbě udělí Mons. Jan Vokál svátost nemocných
  - Katecheze pro děti v refektáři kláštera
- 13:15 Návštěva katakomb baziliky a společná modlitba u hrobu svaté Zdislavy, Te Deum na zakončení hlavního poutního programu

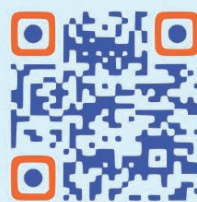
- 14:00 Odjezd na hrad Lemberk
- Modlitební poutní cesta ke studánce svaté Zdislavy
- Společná modlitba za rodiny a požehnání na cestu domů
- Zakončení pod hradem Lemberk a odjezdy autobusů

Poutní centrum vypravuje autobusy s nástupními místy:
MORAVSKÁ TŘEBOVÁ • KOCLÍŘOV • SVITAVY • LITOMYŠL • VYSOKÉ MÝTO • HOLICE •
• HRADEC KRÁLOVÉ • HOŘICE • JIČÍN

Bližší informace:
731 646 800 (Recepce ČMFa Koclířov) e-mail: cm-fatima@cm-fatima.cz
nebo 723 262 381 (p. Helena Ryklová)

ODVAHU!

NEBOŤ JÁ JSEM PŘEMOHL SVĚT
(Jan 16:33c)

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE
OSTRAVA 11.–16. 8. 2026

@csm_ostrava